

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 19 ВЕРЕСНЯ 2008 РОКУ ЧИСЛО 38 VOL. CXV FRIDAY, SEPTEMBER 19, 2008 No. 38

Розвалилася урядова коаліція у Верховній Раді України

КИЇВ. — Голова Верховної Ради Арсеній Яценюк у вівторок, 16 вересня, офіційно оголосив про припинення існування урядової коаліції, створеної Бльоком Юлії Тимошенко та „Нашою Україною-Народною самообороною". Упродовж 10 відведених правилами днів представники цих двох політичних сил так і не змогли домовитися про збереження своєї коаліції, хоча прилюдно заявляли про таке бажання.

Оголошення А. Яценюка починає відлік 30-денного терміну для формування нової більшости у Раді і створення нової урядової коаліції. Якщо вона не буде створена, Президент отримає право розпустити парлямент та оголосити позачергові вибори. Політики та експерти не виключають, що це може бути меґакоаліція у складі БЮТ та Партії Реґіонів.

Ці дві політичні сили мають конституційну більшість в Раді, але на виборах пройшли під зовсім різними політичними гаслами. Тепер вони – за крок до об'єднання. При цьому в центрі цього об'єднання може опинитися ідея нової Конституції.

Президент В. Ющенко заявив, що розвал коаліції не є загрозою демократії України. В інтерв'ю аґенції „Асошиейтед прес" 16 вересня він поклав відповідальність за розвал на прем'єра Ю. Тимошенко і наголосив, що вона зраджує національні інтереси. Він додав, що виборці їй цього не пробачать. Сама Ю. Тимошенко сказала, що розвал коаліції не слід драматизувати, і запевнила, що уряд і надалі ефективно працюватиме.

Голова Верховної Ради України Арсеній Яценюк виступає у парляменті, у вівторок, 16 вересня.
Фото: УНІАН

Голова Верховної Ради України А. Яценюк 16 вересня заявив, що готовий подати у відставку і нагадав, щ, згідно з коаліційною угодою, „дві вищі посадові посади (йдеться про голову ВР і прем'єр-міністра України) визначені як такі, які повинні піти у відставку". Він звернувся до керівників фракції, щоб внесли нову кандидатуру на посаду голови ВР, проте керівники фракцій попросили А. Яценюка продовжувати керувати українським парляментом, поки не буде вирішена доля парляменту або коаліції.

А. Яценюк зазначив, що він є прихильником того, щоб голова Верховної Ради України обирався шляхом відкритого голосування в сесійній залі.

17 вересня на сесії Верховної Ради А. Яценюк оголосив про свою відставку з посади голови Верховної Ради України. Він заявив: „У владу треба заходити гідно і виходити з неї також гідно. Що стосується роботи парляменту, то заяву я подаю в Реґляментний комітет, і відповідно до вимог тимчасового реґляменту, до того моменту, поки не буде розглянуто це питання, я буду далі продовжувати керувати парляментом". *(Бі-Бі-Сі, УНІАН, „Кореспондент")*

Провідний банк США оголосив про банкрутство

НЮ-ЙОРК. — Один з найстаріших інвестиційних банків у Сполучених Штатах Америки – „Леман Братерс" 15 вересня повідомив, що розпочав процедуру захисту під час банкрутства після того, як зазнав багатомільярдних збитків, переважно на американському ринку позик на придбання нерухомости.

Президент США Джордж Буш у своєму першому коментарі з приводу фінансової кризи похвалив швидку реакцію американських офіційних осіб і висловив упевненість у довготерміновій витривалости та гнучкості фондових ринків. Гульпері Фуртун, одна з керівників банку, назвала це надзвичайно сумною подією: „На мою думку, це просто вся історія 158 років зусиль і важкої праці. Це надзвичайно сумний момент".

Тим часом повідомляють, що „Банк Америки" заявив про намір купити найбільшу у світі брокерську фірму „Меріл Линч" за 50 млрд. дол. А найбільша у світі страхувальна компанія „AIG" намагалася отримати фінансову допомогу від Центрального банку США.

Перед оголошенням „Леман Братерс" про початок процедури банкрутства фінансовий центр США – Ню-йоркська Вол-Стріт пережила найбільш неймовірну добу з кінця 1920-их років минулого сторіччя і працювала у неділю, 14 вересня.

15 вересня ціни на акції по всьому світі різко впали у відповідь на останні події. Консорціюм міжнародних приватних банків та інвестиційних фірм того ж дня оголосив про створення нового фонду на суму 70 млрд. дол. для надання позик. Гроші зможуть використовувати фінансові компанії, аби уникнути браку коштів для кредитів.

Центральний Европейський банк вклав у ринок 43 млрд. дол., Банк Англії оголосив про виділення 9 млрд. дол. На думку деяких економістів, загальні втрати від проблем, пов'язаних з кредитами, можуть перевищувати 1 трлн. дол.

В Европі багато банків також зазнали суттєвих втрат через кредитні проблеми. Такі країни, як Британія й Еспанія, де був будівельний бум і було різке зростання цін на нерухомість, особливо вразливі до проблем. Азійські банки менш вразливі до кредитних проблем.

Тим часом Генеральний секретар ООН Бан Кі Мун 16 вересня висловив глибоке занепокоєння світовими наслідками фінансової кризи в США. Він зазначив, що це може мати серйозний неґативний вплив на економіки багатих країн-жертводавців і тим самим зашкодить зусиллям міжнародної спільноти в боротьбі з бідністю.

Попри новий виток фінансової кризи, Федеральна резервна система, (ФРС) США 16 вересня залишила без змін облікову ставку на рівні 2 відс. річних. Водночас вона виділила величезний кредит для допомоги в подоланні кризи страховому велетневі „AIG". ФРС, Европейський центральний банк і емісійні банки Великобританії та Японії терміново кинули на ринок близько 50 млрд. дол. для уникнення нових фінансових потрясінь. *(Бі-Бі-Сі, „Німецька хвиля")*

Пам'ятник жертвам Голодомору

В Дніпропетровську в неділю, 14 вересня, відкрито Меморіял жертвам Голодомору 1932-1933 років та політичних репресій.Меморіял споруджений на дев'ятому кілометрі Запорізького шосе у Дніпропетровській області. Глава держави поклав до Меморіялу квіти та встановив лямпадки до підніжжя меморіялу. На фото: Президент України Віктор Ющенко під час церемонії відкриття пам'ятника.

Фото: УНІАН

Росія підготувала „чорний список"

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ України виступило 16 вересня з критикою рішення про відмову рядові українських політиків у в'їзді на територію Росії.

З заявою про створення списку „персон нон-ґрата" 16 вересня виступив Посол Росії в Україне Віктор Черномирдін.

До списка громадян України, яким буде заборонений в'їзд в Росію, потрапили провідник фракції „Наша Україна-Народна самооборона" В'ячеслав Кириленко, керівник комітету Верховної Ради з зовнішньої політики Олег Білорус, брат Президента України і депутат Верховної Ради Петро Ющенко, депутат від Бльоку Юлії Тимошенко Володимир Яворівський, ряд інших осіб. *(„Інтерфакс")*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Уряд затвердив державний бюджет на 2009 рік

КИЇВ. — Кабінет Міністрів України після чотиригодинного обговорення у суботу, 13 вересня, затвердив у першому читанні проєкт Закону про Державний бюджет України на 2009 рік. Згідно зі затвердженим законопроєктом, дохідна частина Державного бюджету України на 2009 рік становитиме 285 млрд. грн, видаткова – 302.4 млрд. грн. Зростання внутрішнього валового продукту (ВВП) заплановано на рівні 6 відс. Дефіцит основного фінансового документу країни становитиме 1.4 відс. від розміру ВВП, а показник інфляції у проєкті Державного бюджету закладений на рівні 9.5 відс. Проєкт Держбюджету-2009 передано на розгляд Верховної Ради України. Кабінет міністрів також затвердив проєкт Закону „Про державну програму економічного і соціяльного розвитку України на 2009 рік". *(УКРІНФОРМ)*

Росія застерігає Україну щодо НАТО

ЛОНДОН. — Росія застерегла Україну, що вона може вдатись до дій у відповідь, якщо Київ продовжуватиме просуватись до НАТО. Посол Росії до Британії Юрій Федотов 11 вересня сказав, що Москва розцінює розширення НАТО як ворожі дії. Він наголосив, що Росія ніколи не миритиметься з цим. Ю. Федотов додав, що якщо Україна стане членом НАТО, то це вплине на торговельні та економічні взаємини між Києвом та Москвою. Посол сказав, що Росія не може блькувати розширення Північно-атлантичного альянсу, але вона може вдатись до заходів з метою захисту власної території. Ю. Федотов висловив сподівання, що члени альянсу подумають двічі, над тим, чи запропонувати членство Україні в організації. Це одна з найсерйозніших погроз, які висловила Росія щодо того, чого може очікувати Україна, якщо і надалі просуватиметься до НАТО. *(Бі-Бі-Сі)*

ЕС і Україна домовились про поглиблення співпраці

ПАРИЖ. — У Парижі 9 вересня відбулася зустріч „Україна-ЕС". Провідники Европейського союзу не зробили прямого запрошення Києву приєднатися до об'єднання, але погодилися поглибити співпрацю і зробили крок назустріч. Президент України Віктор Ющенко висловив впевненість, що обидві сторони підпишуть попередню домовленність про приєднання України до Европейського союзу вже наступного року. Заява В. Ющенка прозвучала під час спільної прес-конференції з Президентом Франції, яка зараз головує у ЕС. Президент Ніколя Саркозі, пояснив, що документ, який зараз опрацьовується, буде угодою про асоціяцію України з ЕС. Він також повідомив, що ЕС готовий розпочати діялог щодо скасування візового режиму для громадян України, не чекаючи на прийняття угоди про асоціяцію. У комюніке за вислідами зустрічі Україну визнано як европейську державу, що має спільні з Европою історію та життєві цінності. Як зазначив Н. Саркозі, ЕС вперше чітко визнав Україну европейською країною. *(„Голос Америки")*

Чверть опитаних не підтримує Ю. Тимошенко

КИЇВ. — 35 відс. українців вважає, що сьогодні найбільше визначає напрям, у якому рухається Україна, Президент Віктор Ющенко, 26 відс. – прем'єр-міністер Юлія Тимошенко, 14 відс. – жоден з них. 11 відс. – назвали інших політиків. 14 відс. не визначились з відповіддю. Такі висліди опитуванн, проведеного Київським міжнародним інститутом соціології (КМІС). Водночас 27 відс. сказали, що не хочуть, щоб країна рухалась в напрямі, який визначає уряд Ю. Тимошенко, 26 відс. підтримують напрямок, який визначає уряд Ю. Тимошенко. 4 відс. відповіли, що їм байдуже, у якому напрямі рухається країна. 27 відс. не погодились з жодним з запропонованих тверджень. 17 відс. не визначились з відповіддю. Відповідаючи на запитання про три головні загрози для України в найближчий рік, 76 відс. українців сказали, що це економічний занепад, 40 відс. – розділення країни, 25 відс. – загроза суверенітету з боку Заходу, 25 відс. – повна концентрація влади в однієї політичної сили, 21 відс. – усунення від влади (імпічмент) Президента, 20 відс. – загроза суверенітету з боку Росії, 19 відс. – повна концентрація влади у Президента. 9 відс. не визначились з відповіддю на це запитання. Опитування було проведене протягом 1-8 вересня методою особистого інтерв'ю. Всього опитано 2,035 осіб, що мешкають в усіх областях України, в Автономній Республіці Крим та у Києві за статистичною вибіркою, репрезентативною для населення України віком від 18 років. *(„Газета по-українськи")*

В. Ющенко пропонує ще один український предмет для шкіл

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 15 вересня провів зустріч з міністром освіти і науки Іваном Вакарчуком, де обговорили перспективи запровадження предмету „Українознавство" у школах та вищих навчальних закладах. Як повідомляє прес-служба Президента, основною темою зустрічі стали проблеми викладання історії України, зокрема об'єктивність інтерпретації окремих історичних фактів у підручниках. *(„Українська правда")*

С. Вакарчук склав депутатські повноваження

КИЇВ. — Співак гурту „Океан Ельзи" та народний депутат від фракції „Наша Україна–Народна самооборона" Святослав Вакарчук 12 вересня назвав добровільне складення ним депутатських повноважень не політичним кроком, а громадянською позицією. С. Вакарчук зазначив, що його рішення було не емоційним, а „виваженим і вистражданим". При цьому попросив не використовувати цей його крок як засіб боротьби проти однопартійців з „Нашої України". „Я буду захищати їх", – сказав він. На його думку, в парляменті цього скликання „політична боротьба стала самодостатньою. Я бачу в цьому боротьбу заради боротьби. Я згоден був приймати правила політичної боротьби заради досягнення якихось цілей. Коли ж ти бачиш, що боротьба перетворюється у самодостатню гру, в якій гравцям взагалі ніхто не потрібен, то є, що там відбувається, втрачає сенс", – сказав С. Вакарчук. Пообіцявши, що його діяльність у майбутньому буде спрямована на те, щоб людям жилося краще, він зазначив, що не шкодує за жоден день, проведений у парляменті, оскільки це дало йому великий моральний та людський досвід. За його словами, у парляменті він намагався виконувати свої обов'язки добросовісно і „встиг допомогти в багатьох питаннях людям". *(УКРІНФОРМ)*

Відкрили пункт тимчасового перебування чужоземців

ЛУЦЬК. — Пункт тимчасового перебування чужоземців і осіб без громадянства відкрили 15 вересня у Журавичах під Луцьком. Проєкт профінансований Еврокомісією та запроваджений Міжнародною організацією з міґрації. Він покликаний привернути особливу увагу українського уряду до питання прав та привілеїв міґрантів. Після Розсудова на Чернігівщині це лише другий подібний пункт в Україні, який відповідає европейським стандартам. Він створений на базі колишньої військової частини. Особливу увагу під час перебудови приділяли безпеці особи, доступу до правового захисту, перекладу і спілкування з неурядовими організаціями, медичній допомозі, фізичному здоров'ю, харчуванню та гігієні. Спільними зусиллями з Еврокомісією провели інноваційні реформи в Міністерстві внутрішніх справ України (МВС), вишколи працівників. Про важливість відкриття пункту свідчить присутність високих гостей – виконувача обов'язків голови Представництва Европейської Комісії в Україні Дірка Шюбеля та дійсного голови Представництва Міжнародної організації з міґрації в Україні Джефрі Лабовіца, міністра внутрішніх справ Юрія Луценка. МВС України та Европейська комісія зробили спільний фінансовий внесок у створення цього пункту, в якому зможуть розміститися до 187 міґрантів. У створення пункту вже вкладено 30 млн. грн. (*Інститут Масової Інформації)*

Европейські амбіції Львівського книжкового форуму

ЛЬВІВ. — У Львові 14 вересня завершився книжковий форум, який цього року вперше отримав почесне звання національного. На цьогорічний форум видавців приїхало понад 150 закордонних авторів з 15 країн світу. Традиційно цей захід не обмежується лише звичайною виставкою-ярмарком книжок. Він радше нагадує кількаденне дійство, яке включає в себе міжнародний літературний фестиваль, конкурси на кращу книгу року в різних номінаціях та доброчинні акції. Крім того, відбувалася низка благочинних акцій. Зокрема організовано збір книжок для бібліотек у потерпілих від повені районах на заході України. Минулого року Форум став членом Европейської асоціяції книжкових ярмарків. Нині Львів також працює над проєктом ЮНЕСКО, аби отримати звання „творчого міста" в літературній номінації. Приємною новиною Форуму стала також заява України на участь у статусі почесного гостя в Міжнародній виставці-ярмарку у Франкфурті-на-Майні 2012 року. На Форумі йшлося також про проблеми галузі. Одна з головних – це відсутність гідної перекладацької літератури в Україні, через що закордонні письменники залишаються невідомими для українського читача. Серед інших проблем організатори Форуму називають практично зруйновану мережу книгарень в Україні за роки незалежності. Нині на одного українця припадає трохи більше однієї нововиданої книги в рік, хоча, згідно з европейськими стандартами, цей показник має становити від шести до восьми книг. (*„Німецька хвиля")*

Позбавили українського громадянства

СЕВАСТОПІЛЬ. — Понад 1,500 військовослужбовців Чорноморської фльоти Російської Федерації (ЧФ РФ) незаконно отримали пашпорти і громадянство України. Як стверджується 11 вересня у повідомленні фльотської телерадіокомпанії, прокуратура Севастополя виявила, що 1,595 чорноморців, які мають громадянство та пашпорти РФ, незаконно отримали пашпорти і громадянство України. У зв'язку з цим з міської прокуратури подано припис начальникові управління Міністерстві внутрішніх справ України у Севастополі з вимогою усунути порушення українського законодавства. Органи внутрішніх справ Севастополя в Комісію з питань громадянства при Президентові України вислали 34 матеріяли стосовно мешканців міста, які мають подвійне громадянство, з клопотанням щодо позбавлення їх громадянства України. Ці клопотання вже розглянуті й задоволені, повідомив 13 вересня перший заступник прокурора Севастополя Віктор Галюк. 27 військовослужбовців ЧФ РФ, які мали подвійне громадянство, втратили громадянство України. *(„Кореспондент", УКРІНФОРМ)*

Петрові Пастухові виповнилося 105 років

ТЕРНОПІЛЬ. — З нагоди 105-ої річниці від дня народження Президент України Віктор Ющенко привітав мешканця села Шидлівці Гусятинського району на Тернопільщині Петра Пастуха. „Складаю щиру шану мудрості і силі духу, з якими ви пережили всі життєві випробування", – йдеться у привітанні В. Ющенка. Вітальну адресу ювілярові вручив голова Гусятинської районної адміністрації Василь Триснюк. А також – квіти й подарунки від районної та обласної державних адміністрацій. (*„Газета по-українськи")*

В авіокатастрофі загинули українці

ПЕРМ, Росія. – В ніч на 14 вересня в Пермі розбився пасажирський літак „Боїнґ 737-500" авіокомпанії „Аерофлот-Норд", який виконував лет з Москви. На борту було 82 пасажири і шість членів залоги. Усі загинули. Літак впав в межах міста, але жертв на землі не було.

Близько 3-ої год. ночі літак почав зниження на летовище, але з першого разу приземлитися на вдалося і він пішов на друге коло. Коли літак був над містом на висоті 1,800 метрів, зв'язок з ним перервався. Літак впав і його уламки були розкидані в радіюсі чотирьох кілометрів.

В літаку загинув 21 чужинець, зокрема громадяни Азербайджану, Франції, Швайцарії, Латвії, США, Німеччини, Туреччини, Італії.

Серед загиблих в авіокатастрофі було шестеро громадян України. Президент України Віктор Ющенко надіслав до Пермі слова співчуття і підтримки. Справа перебуває на особливій контролі в Посольстві України в Росії та в Департаменті консульської служби Міністерства закордонних справ України. До Пермі приїхав консул Посольства України в Росії.

Серед загиблих – знаменитий „чеченський генерал", Герой Росії Генадій Трошев, нагороджений „за антитерористичну діяльність в Дагестані і Чечні".

Авіодиспетчер Ірек Бикбов, який „вів" цей літак, розповів, що його командир Родіон Медведєв поводився дивно і не виконував його команди. Але у Москві відкинули можливість терористичного акту і заявили, що причиною катастрофи могла бути несправність правого двигуна. *(УНІАН, Лента.ру)*

Підтримуватимуть Україну на шляху до НАТО

ТАЛЛІН, Естонія. — Міністри закордонних справ восьми країн Балтії та Скандинавії на зустрічі 10 вересня в Естонії домовилися підтримувати Україну, Молдову і Грузію на шляху до вступу в Европейський союз і НАТО. Вони також домагатимуться надання Пляну дій з набуття членства в НАТО для України та Грузії на зустрічі Альянсу в грудні цього року.

Міністри також вважають, що Росія скомпрометувала себе як миротворець на Кавказі й має вивести свої війська з усіх грузинських територій. *(УНІАН)*

У Львові вшанували Патріярха УГКЦ Любомира

ЛЬВІВ. — 7 вересня в Національному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької відбувся ювілейний вечір з нагоди 75-річчя від дня народження та 50-річчя священства Блаженнішого Любомира Гузара, глави Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ). З цієї нагоди в театрі поставили виставу Мирослава Скорика „Мойсей".

Ювілеї Патріярха Любомира офіційно цьогоріч відзначили вже втретє. Свято, яке відбулося 7 вересня у Львові, було заплановано як всецерковне вшанування вірними УГКЦ.

Перше святкування відбулося 2 лютого в прокатедральному соборі св. Софії в Римі в рамках візити „Ad limina Aposto lorum" греко-католицьких єпископів з України. Предстоятеля УГКЦ тоді привітав Папа Бенедикт XVI, який зазначив: „Повсюди бачимо докази твоєї працьовитости та приклад твоєї єпископської турботи. Справедливо визнаними є твій розум, урівноваженість, розважливість у судженнях, відкритість на діялог з усіма. Не хочемо замовчувати і твоєї глибокої побожности, апостольської ревности, особливої любови, здатности завжди бути готовим, щоб усім послужити".

Удруге святкування відбулися 2 березня в Києві на державному рівні. Перед цим Президент України з нагоди ювілею та „за визначний особистий внесок у духовне відродження українського народу, багатолітню церковну діяльність" нагородив Патріярха Любомира орденом князя Ярослава Мудрого III ступеня.

А 7 вересня зі сцени Львівської опери прозвучало чимало добрих слів на адресу Патріярха. Першим виступив заступник голови Львівської обласної ради Микола Горинь. „Ваша опіка поширилася за межі держави. Бог і Україна завжди разом у ваших словах і діях", – зазначив М. Горинь. Посадник Андрій Садовий у своєму виступі згадав про часи, коли він очолював Фонд ім. Митрополита Андрея Шептицького. „Знання про Митрополита, його діяльність допомогли мені в багатьох ситуаціях", – сказав він і пообіцяв, що відтепер у кожній львівській школі буде книга пастирських послань Митрополита А. Шептицького. *(„Львівська газета")*

НА ТЕМИ ДНЯ

Заплановані російські дивацтва

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – 28 листопада 1866 року російський поет Федір Тютчев написав відомий вірш, який починався словами: „Росію розумом не збагнути і звичною міркою не зміряти". Ці рядки і досі не втратили актуальности. На перший погляд, ряд дій кремлівської верхівки можуть видатися дивацтвами, але при докладнішому розгляді виявиться, що кожна з них обміркована і спланована.

Коли мешканці Севастополя та інших міст Криму почали отримувати російські пашпорти, декому це могло видатися дивацтом: навіщо їм подвійне громадянство, коли його не визнає Україна? Вторгнення російського війська до Грузії ніби на захист мешканців Південної Осетії, які недавно дістали російські пашпорти, розкрило цей тактичний задум Москви. Тепер Росія ніби має підстави збройно захищати своїх громадян в Криму, яких змушують вчити українську мову, дивитися кінофільми, дубльовані українською мовою. читати українські газети...

Заходилися отримувати російські пашпорти мешканці самопроголошеного молдавського Придністров'я, підтримуваного Росією. Президент республіки Ігор Смирнов услід за Росією негайно заявив про визнання незалежности Південної Осетії та Абхазії.

При цьому він закликав Росію збільшити миротворчий континґент, що перебуває в цьому реґіоні, з 500 до 3,000 вояків. І. Смирнов назвав російські війська „єдиним ґарантом" миру. Влада Придністров'я оголосила мораторій на контакти з керівництвом Молдови, бо, мовляв, Кишинів „створює умови для силового вирішення конфлікту". Дуже подібний до сценарію з російськими миротворцями, які чекали свого часу в Грузії. А Придністров'я разом з Кримом – зручний плацдарм проти України.

До речі, закиди росіян про те, що, мовляв, Росія марно віддала Крим Україні, походять від нерозуміння давніх „дивацтв" Кремля, який такими переділами теренів закидав міни уповільненої дії під майбутні національно-визвольні рухи. Саме так був переданий вірменський Нагірний Карабах Азербайджанові, Південна Осетія – Грузії, частина Естонії – Росії, а завбачливо заселений росіянами Крим – Україні. Далекозорими були кремлівські плянувальники!

Напад проти Грузії теж був обмірковний і спланований. Спершу тривали численні провокації осетинских екстремістів проти грузин, підтримувані російськими миротворцями. А Москва тим часом готувала залізниці і автошляхи для свого війська. Коли ж грузинам зачіпки набридли, налагодженими шляхами до Грузії рушили танки „для змушення Грузії до миру".

А вчорашній президент, нинішній прем'єр Росії Володимир Путін взагалі міг сказати: „Моя хата зкраю, я нічого не знаю". Адже в день нападу він опинився на пекінській Олімпіяді, де приязно спілкувався з Президентом США Джорджем Бушем, а 31 серпня, коли увесь світ був стривожений подіями на Кавказі, раптом полетів на Далекий Схід оглядати усурійську тигрицю, яку для цього спіймали в пастку. Та тигриця – теж не дивацтво, а задум. До тигриці він йшов пішки з рушницею в руках.

Коли до звіра залишалося п'ять метрів, виявилося, що тигриця звільнилася з пастки. І тоді В. Путін, повідомляють з Москви, „внаслідок вмілих дій, здійснив постріл з дистанційного пристрою для знешкодження тварин". Після того, як небезпека минула, В. Путін почав вимірювати тигрицю від носа до хвоста. Дивацтво? Ні, намір показати світові силу держави, провідник якої і тигра не боїться.

Чи було випадковим дивацтвом міністра закордонних справ Росії Сергія Лаврова вживання лайки (Москва пише: „ненормативної лексики") у розмові з міністром закордонних справ Великобританії Дейвидом Мілібендом? С. Лавров визнав цей факт, але пояснив, що він цитував характеристику президента Грузії Михайла Саакашвілі, яку йому дав один з европейських дипломатів.

Чи випадок? Чи може хотів показати британцям, що дипломатичний етикет для росіян – зайва вигадка? Хоча насправді важко уявити собі виховану людину, яка повторює у службовій розмові чиюсь лайку, щоб скомпрометувати іншого політика.

10 серпня два російських стратегічних бомбардувальники Ту-160 приземлилися на летовищі Лібертадор у Венесуелі, де летунів радісно зустрів президент Уґо Чавес. який заявив, що сам пілотуватиме літак, щоб продемонструвати свою силу Сполученим Штатам Америки. Дивацтво? Літак цей здійснив перший лет ще у 1981 році і не може вважатися дивом техніки, яке справило б враження на американців. Але на венесуельців справляє...

8 вересня Венесуеля оголосила про спільні з Росією військові вчення 10-14 листопада. З Росії прибудуть кораблі Північної фльоти на чолі з важким атомним ракетним крейсером „Петро Великий". У Венесуелі будуть розміщені російські протичовнові літаки. Ту-160 вже почали лети в акваторії Карібського моря.

Це вже досить загрозлива демонстрація військової сили в теренах, які на мають нічого спільного з обороною Росії. І громадян Росії у Венесуелі практично немає, обороняти їх не треба. Але прем'єр В. Путін йде назустріч тигриці, а президент Дмитро Медведєв – до берегів Америки. Для остраху...

Щоправда, не всі розрахунки вдаються. Коли на Північному Кавказі, в Інгушетії, 31 серпня був підступно вбитий провідник опозиції Магомед Евлоєв, Москва не передбачила, що за кавказькою традицією його родичі застосують звичай кровної помсти президентові республіки Муратові Зязікову, спецслужба якого стріляла в представника їхнього роду. І от 8 вересня був застрелений брат президента Бекхан Зязіков.

Так, розумом важко Росію збагнути. І саме тому треба мати пильність до її верхівки.

Левко Хмельковський

АМЕРИКА І СВІТ

Росія вивела війська з Грузії

МОСКВА. — Росія 13 вересня вивела своїх миротворців на лінії Поті-Сенаки, які залишили територію Грузії. Це було зроблено згідно з домовленостями, досягнутими між президентом Росії Дмитром Медведєвим і президентом Франції Ніколя Саркозі від 8 вересня. Війська виведені на два дні раніше терміну, встановленого в домовленостях, відзначає департамент інформації і преси Міністерства закордонних справ Росії. „Російська сторона очікує такого ж чіткого і сумлінного ставлення усіх, кого це стосується, насамперед грузинського керівництва, а також Евросоюзу, до виконання згаданих домовленостей", – говориться в повідомленні. Мова йде, у першу чергу, про дані Евросоюзом ґарантії незастосування сили грузинською стороною проти Абхазії і Південної Осетії, про повернення всіх грузинських військ до 1 жовтня в місця їхньої постійної дислокації. Також, відповідно до повідомлення, мова йде про своєчасне розгортання міжнародних спостерігачів у районах Грузії, що прилягають до Абхазії і Південної Осетії, включаючи мінімум 200 спостерігачів від ЕС, що дозволить у десятиденний термін після цього вивести російські миротворчі сили і з цих районів. (*„Українська правда"*)

З США видворено Посла Венесуелі

САН-ФРАНЦИСКО. — Американське керівництво повідомило Посла Венесуелі у США про необхідність покинути країну перебування. Про це 12 вересня повідомив речник Державного департаменту США Шон МакКормак. Представник зовнішньополітичного відомства відзначив, що американська сторона жалкує про рішення президента Венесуели Уґо Чавеса та президента Болівії Ево Моралеса про видворення глав дипломатичних місій США у цих державах. Речник Держдепартаменту наголосив, що звинувачення проти американських послів у Венесуелі та Болівії не відповідають дійсності, і керівники цих країн добре це розуміють. „Такий жест свідчить про слабкість та відчай провідників, оскільки вони зустрілися з серйозним проблемами всередині країни, а також – про нездатність ефективно вести переговори на міжнародному рівні, щоб заручитися підтримкою світової спільноти", – підкреслив Ш. МакКормак. Президент Венесуелі У. Чавес повідомив про рішення вислати американського Посла з країни протягом 72 годин. Він звинуватив уряд США в організації змов з метою усунення від влади президента Болівії Е. Моралеса. *(УКРІНФОРМ)*

Ґураґан „Айк" на південному узбережжі США

ГЮСТОН, Техас. — Більш як 1 млн. жителів евакуйовано у зв'язку з приходом ґураґану „Айк" на південне узбережжя США. „Айк" досягнув узбережжя в околиці Ґальвестону в Техасі раннім ранком у суботу, 13 вересня. Хвилі заввишки шість метрів знесли греблю і затопили вулиці. Більш як 3 млн. жителів Тексасу залишилися без електроенерґії. Національна метеослужба закликала всіх евакуюватися з небезпечних районів. Будинки і цілі прибережні поселення були затоплені. На людей, які нехтували попередженням про евакуацію в одно- або двоповерхових будинках, що окремо стоять, чекала вірна смерть. Попередження було видано у зв'язку з тим, що деякі жителі району Ґальвестон не бажали покидати свої будинки. У зв'язку з ґураґаном Президент Джордж Буш оголосив у Тексасі надзвичайний стан. Про катастрофічні наслідки ґураґану „Айк" напередодні попередив керівник Національної безпеки США Майкл Чертоф. З міркувань безпеки напередодні ґураґану берегова охорона США закрила порти Ґальвестон, Гюстон, Бомонт, Порт-Артур і Лейк-Чарльс. Майже всі енерґетичні компанії, що працюють у Мексиканській затоці, призупинили там свою діяльність, хоча Департамент енерґетики США вважає, що основні виробничі потужності негода не порушила. Раніше ґураґан бушував на Карибських островах. Найпотужніший удар стихії припав на Гаїті та Кубу. На Кубі, де „Айк" забрав життя чотирьох осіб, зруйнував десятки тисяч будинків і знищив врожай, ООН оцінює збитки на суму 3-4 млрд. дол. Щодо Гаїті, то у висліді загинуло 66 осіб, майже 80 відс. всіх споруд на островах Теркс і Кайкос зазнали пошкодження. *(УКРІНФОРМ)*

У Польщі судять генерала В. Ярузельського

ВАРШАВА, Польща. — У Польщі 12 вересня почався суд над останнім комуністичним провідником, генералом Войцєхом Ярузельським, якого звинувачують у запровадженні в країні військового стану понад 30 років тому. В. Ярузельський та три інші звинувачені постали у переповненій залі суду, де прокурор звинуватив їх у порушенні конституції шляхом створення „кримінальної військової організації" задля запровадження військового стану у грудні 1981 року. Польща вперше притягає до суду одного з колишніх провідників за намагання зупинити опозиційний рух „Солідарність" 1981 року. Генерал В. Ярузельський, якому зараз 84 роки і який дуже хворий, завжди твердив, що був змушений вдатися до таких дій, аби запобігти вторгненню радянського війська. Депутат Европарляменту Януш Онишкевич, який у 1980-ті роки був речником „Солідарности", сказав, що у той час ставлення до запровадження військового стану було суперечливим. „У нас була величезна дилема – або вважати, що військовий стан спрацює, і тоді росіяни не прийдуть, або що він провалиться – і тоді буде повторення ситуації у Чехословаччині 1968 року, або в Угорщині 1956 року. Отже, вважаю, що історія судитиме генерала В. Ярузельського не дуже суворо, і якщо я закидаю йому щось, то тільки те, що він не дійшов якоїсь розумної згоди з „Солідарністю" раніше". У разі, як його визнають винним, В. Ярузельському загрожує ув'язнення на 10 років. *(Бі-Бі-Сі)*

До Грузії прибула делеґація НАТО

ТБІЛІСІ, Грузія. — Президент Грузії Михайло Саакашвілі висловив сподівання, що візита керівників НАТО до його країни пришвидшить вступ Грузії в Північно-атлантичний альянс. На центральній площі Тбілісі виступив керівник НАТО Яап де Хооп Схефер, який прибув в Грузію з 26 послами від усіх країн членів бльоку. Таким чином вони висловили підтримку грузинам і засудили дії Росії, назвавши їх непропорційними до обставин. Дводенне відвідання Грузії, що розпочалося 15 вересня, було першою офіційною візитою делеґації НАТО у цю країну. *(„Голос Америки")*

Археологи знайшли стародавні розписи

ТАШКЕНТ, Узбекистан. — Учені в Каракалпакстані, на північному заході Узбекистану, відкрили найбільш ранні зразки стародавнього образотворчого мистецтва, які не мають аналогів і які приблизно можна віднести до III-II ст. до нашої ери, повідомили 12 вересня в Інституті історії, археології та етнографії Академії наук республіки. Нині основні зусилля міжнародної археологічної експедиції зосереджені на дослідженні храмового комплексу, розташованого в центрі стародавнього городища Казаклиятkане. Центральна споруда храму оточена подвійною стіною з коридором, стіни якого вкриті багатоколірним настінним живописом. Розписи розташовані в кілька ярусів. У нижньому ярусі зображені тварини і вершники, а у верхньому – ґалерія зі зображенням людей, що добре збереглася. На головних уборах багатьох з них зображені птахи і ящірки. Ця символіка свідчить про те, що в розписі представлені царственні або божественні персонажі. Дослідження цього стародавнього городища вже 13 років проводить археологічна експедиція, до складу якої входять вчені і спеціялісти Сиднейського університету Австралії. *(УКРІНФОРМ)*

У Софії почалася конференція Військового комітету НАТО

СОФІЯ, Болгарія. — У болгарській столиці 12 вересня розпочала працю дводенна конференція Військового комітету НАТО з участю 25 начальників генеральних штабів країн – членів НАТО, командувачів Об'єднаних сил Альянсу в різних реґіонах світу, начальників генеральних штабів армій Албанії і Хорватії, країн-кандидатів у члени НАТО. У вступному слові на відкритті конференції голова Військового комітету Альянсу адмірал Джанпаоло Ді Паола відзначив, що до порядку денного форуму „включено військові питання, які мають для НАТО ключове значення". Він повідомив, що серед тем для обговорення буде аналіза акцій, що проводяться альянсом, з стратегічного погляду, а також питання, пов'язані з іншими ініціятивами НАТО, спрямованими на боротьбу з загрозами для світової безпеки. *(УНІАН)*

П'ять вибухів у Делі

ДЕЛІ, Індія. — П'ять бомбових вибухів сталися в суботу, 13 вересня, у Делі, у районі, де розташовано багато крамниць, у час, коли на вулицях були натовпи людей. Вибухи спричинили смерть 18 осіб, ще понад 80 поранено. Дві бомби, що не встигнули вибухнути, було знешкоджено. Від жовтня 2005 року в Індії загинуло понад 400 осіб у різних бомбових нападах, зокрема в містах Ахмедабад і Банґалор. Індія поклала відповідальність на ісламістських бойовиків за попередні напади. Місцевий телевізійний канал „CNN-IBN" отримав повідомлення електронною поштою незадовго до вибухів, зі словами: „Робіть, що можете. Спробуйте нас зупинити". Лист був підписаний групою, що називає себе „Індійські муджахедини". Ця група нещодавно взяла на себе відповідальність за два інші вибухи. Уряд наказав силовим та безпековим органам влади бути у стані підвищеної готовності. *(Бі-Бі-Сі)*

Залізнична катастрофа у Каліфорнії

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. — Кількість загиблих у висліді катастрофи на залізниці в штаті Каліфорнія 13 вересня зросла до 25 осіб. Поранення різних ступенів тяжкости отримали майже 135 осіб, понад 80 з них залишилися в лікарнях. На місці трагедії працювали рятувальні команди та пожежники. „Ймовірність знайти під уламками живих людей була зовсім незначна", – сказав заступник голови департаменту пожежної охорони міста Маріо Руда. Попри це, рятувальники все ж таки ні на мить не зупиняються і прагнуть „на 100 відс. бути певними, що обшукали кожен сантиметр місця трагедії". Аварія сталася у передмісті Лос-Анджелесу – у долині Сан-Фернандо неподалік міста Четсворт. Товарний потяг зіткнувся з пасажирським, де знаходилося, за різними оцінками, 220-300 осіб. Відповіді на запитання про те, як два потяги, що рухалися у протилежних напрямках, могли опинитися на тій самій колії, керівництво штату наразі не могло дати. Національний комітет з питань безпеки транспорту повідомив, що на місце трагедії було надіслано команду фахівців, які мають з'ясувати причину зіткнення. *(УКРІНФОРМ)*

Д. Медведєв дорікнув США в співпраці з „гнилими режимами"

МОСКВА. — Російський президент Дмитро Медведєв 11 вересня заявив, що США корисно разом з Росією боротися з тероризмом, а не співпрацювати з „гнилими режимами". Росія готова до координованої повноцінної співпраці у боротьбі з тероризмом з США та іншими державами, – сказав президент, нагадавши, що цього ж дня – роковини терактів у Вашінґтоні та Ню-Йорку. „Вважаю це першорядним завданням, і що це набагато корисніше для США, ніж розвивати взаємини з гнилими режимами, які проводять військові авантюри", – підкреслив Д. Медведєв. (*„Газета по українськи"*)

Заява з приводу аґресії Російської Федерації проти Грузії

Російська Федерація здійснила акт аґресії проти Грузії. Інструментом аґресії стала у тому числі Чорноморська фльота Російської Федерації (ЧФ РФ), яка базується на теренах Севастополя, Феодосії та у деяких інших населених пунктах Криму. Таким чином Україна, яка зараз є позаблоковою невтральною державою, стала де-факто співучасником аґресії Російської Федерації проти Грузії.

Ми вимагаємо негайно розірвати угоду про перебування ЧФ РФ на території України; до виведення російських військ із території України заборонити будь-яке пересування російської військової техніки за межами місць постійного перебування; закрити повітряний простір України для військової авіяції РФ; припинити практику розселення сімей російських військовослужбовців за межами місць дислькоації військових частин; припинити практику розселення на території України військовиків РФ, які виходять на пенсію; здійснити демаркацію українсько-російського кордону в односторонньому порядку; реально відновити ядерний потенціял України; збільшити фінансування Збройних сил України; заборонити у судовому порядку діяльність політичних партій та громадських організацій, які де-факто є аґентами РФ в Україні; компетентним органам України припинити незаконне видання пашпортів РФ громадянам України; громадяни України, які отримують пашпорти РФ, мають бути в судовому порядку позбавлені громадянства України; негайно звільнити з державної служби державних службовців, які під час аґресії РФ проти Грузії відверто стали на бік Росії, тобто викрили себе як її аґенти; вжити вичерпних заходів щодо впровадження енерґозберігаючих технологій, зокрема шляхом модернізації вугільнодобувної галузі України.

Ми закликаємо українців до захисту нашої Вітчизни. Гарантом нашої державности може бути наша рішучість захищати Батьківщину.

Леонід Пилунський, голова Кримської крайової організації Народного Руху України, **Олег Фомушкін,** голова Кримської організації Української Народної партії, **Василь Овчарук,** голова Кримської організації Конґресу українських націоналістів, **Едуард Леонов,** голова Кримської організації Всеукраїнського об'єднання „Свобода", **Сергій Савченко,** голова Товариства „Просвіта" ім. Тараса Шевченка, **Каріна Борисенко,** голова Кримського координаційного центру прав людини ім. Петра Григоренка, **Микола Борисенко,** заступник голови громадської організації „Кримська правиця", **Тетяна Степченкова**, голова Кримської організації Спілки власників землі, **Андрій Щекун,** директор громадської організації „Український дім".

Заяву, вміщену в газеті „Кримська світлиця" 15 серпня, надіслав до „Свободи" Зеновій Квіт з Філядельфії.

На додаток до надрукованого

До інформативної замітки про відзначення Дня Неалежности України у Кергонксоні, Ню-Йорк, („Свобода", ч. 37) додаємо істотні уточнення. По-перше, організаторами свята були як місцевий Відділ Українського Конґресового Комітету Америки, так і Відділ Українсько-Американської Координаційної Ради. Службу Божу в Українській католицькій церкві Пресвятої Трійці відслужив о. Марко Гірняк, а православне Богосложення відправив о. Юрій Базилевський у каплиці св. Володимира на Союзівці. Також під фотографією, під якою стоїть підпис „Єва Панчишин", має бути: Анна Харчишин. – Ред.

АКТУАЛЬНА ТЕМА

На стежках українсько-американської дипломатії

Марія Климчак,
Чикаго

Історія української еміґрації є складовою частиною української Церкви. За Христовим покликанням, з'являлася вона на дорогах, щоб напоїти спраглих Словом Божим. Більш як століття тому розпочав свою місіонерську діяльність на американській землі священик, богослов і політик Петро Понятишин. Поява цього духовного опікуна першої хвилі еміґрації є подією, яка дає право стверджувати про виняткову ролю Української Греко-Католицької Церкви та її пастирів у захисті прав та свободи українського народу перед світовою спільнотою. На сучасному етапі історії маловідомі сторінки з минулого української діяспори служать прикладом найвищої міжнародної дипломатії та відданости своїй Церкві і людям.

Український Національний Музей у Чикаго в своєму архіві зберігає невелику папку, де акуратно складені листи, вирізки з газет, декілька світлин, які належали о. П. Понятишинові. Він народився на Теребовлянщині в 1877 році, помер у Чикаго в 1960-му. Належав до слуг Божих, скерованих на початку XX ст. на землю, яку почали освоювати наші люди, гнані з історичної батьківщини економічними негараздами, політичним безправ'ям і національно-культурною дискримінацією, які чинила австрійська адміністрація краю.

У 1884 році на прохання еміґрантів греко-католиків єпископ Сильвестер Сембратович послав до Америки о. Івана Волянського (1857-1926), пароха села Острівець, народженого в священичій родині в селі Яблуневі біля Копичинець. Вслід за ним з 1896 по 1898 рік з Теребовлі до Америки виїхала 41 родина.

Своїм авторитетом священики заохочували краян вступати в Український Народний Союз (УНС), який було створено в 1894 році. Його програма включала надання матеріяльної допомоги, закладання читалень, шкіл, культурно-освітніх товариств, захист інтересів еміґрантів. В кінці XIX ст. на початку XX ст. в місцевостях поселень еміґрантів засновуються газети „Свобода", „Америка", „Народна воля", „Народне слово". Першими редакторами, дописувачами і видавцями були священики.

О. П. Понятишин вступив до Українського Народного Союзу і вже у 1904 році, виступаючи на 8-ій конвенції УНС, застерігав перед неминучою асиміляцією тих, хто цуралися рідної мови, своєї віри.

Згодом у своїх споминах він написав: „Мені здається, що я не помилюсь, коли скажу, що наші патріоти, засновуючи УНС, кермувалися напевно більш ідеєю українського націоналізму, ніж думкою самопомочі його членів. Як воно врешті не було б, Українська Греко-Католицька Церква та УНС зійшлися на точці українства і усвідомлювання нашого народу в Америці, в українськім дусі разом і вели цю роботу спільними силами… Наші священики повчали в церквах наших еміґрантів засад католицької віри, при чому не забували теж вияснювати, що наш нарід і нарід московський не є те саме.

Хоч як намагалися московські батюшки знищити нашу Церкву в Злучених Державах, проте вийшла вона горою. Добрий приклад тодішніх світських поводирів, що разом із священиками боронили нашу Церкву. …Треба знати, що УНС був наскрізь світською організацією; до нього могли вступити як українці-католики, так і православні, або зовсім безконфесійні".

У 1910 році о. П. Понятишин, будучи директором друкарні газети „Свобода", активно працював над тим, щоб еміґранти при переписі населення, що проводилося на той час в Америці, подавали себе як русини, а не за країною походження чи віросповідання.

У 14-ому числі „Свободи" (1910) він доводить, що через назву „Ruthenian", американці відрізняють нашу народність від московської. „Цим арґументом ми вже переходимо поза межі українського громадянства", – розмірковує автор. Відомо, що при переписі населення в США в 1920 році радили писатися українцями, але тільки в 1930 році при допомозі УНС та політичної організації „Об'єднання" урядом США на офіційних листах перепису було внесено до графи народности – українську.

Під час Першої світової війни (1914-1918) діяльність еміґрації була спрямована на матеріяльну та морально-політичну підтримку населення Галичини й Буковини, які з перших днів опинилися в її епіцентрі, а також визвольної боротьби леґіону УСС.

Під проводом, утвореного о. П. Понятишином у 1917 році Українського Народного Комітету розпочалася маштабна акція збирання коштів на потреби визволення України та жертв воєнних дій. О. Понятишин від 1916 до 1924 року обіймав посаду апостольського адміністратора для українців-католиків в США.

Найпершим та найголовнішим завданням апостольський адміністратор вбачав у заходах щодо визволення Митрополита Андрея Шептицького з московського заслання. Копія листа від 27 грудня 1917 року зберігається в архіві музею і адресована вона членові Палати Представників, конґресменові Джеймсові Геміловї. Він просить його через Державний департамент звернутися до російського уряду з вимогою звільнити Митрополита, при чому зазначає, що жодної провини супроти Росії за митрополитом немає. Він з'ясовує обставини арешту та пригадує, що майже 600 тис. греко-католиків, що проживають в Америці, з надією дивляться на дії американського уряду в цій справі. Він зобов'язується при звільненні Митрополита покрити усі кошти, пов'язані з його перевезенням до Америки через Норвегію чи Архангельськ.

Завдяки активній громадсько-політичній діяльності Українського Народного Комітету під проводом о. П. Понятишина Президент США Вудро Вільсон, речник парляменту Чемп Кларк, сенатори та кон-

(Продовження на стор. 19)

Скачи, враже, як пан каже

Проголошену з ініціятиви Росії незалежність Південної Осетії та Абхазії неоднозначно сприйняла громадськість України. Практично кожен третій (38 відс.) українець схильний підтримувати російську і південноосетинську сторону конфлікту, або займає невтральну позицію – не підтримує жодну із сторін (34 відс.). Грузію в даній ситуації підтримує практично кожен п'ятий мешканець України (22 відс.).

Але прикметно, що у самій Південній Осетії не дуже знають, що мають чинити з несподівано надбаною незалежністю. Передовсім тому, що й самої незалежности немає: в республіці урядує група росіян, в обігу – російські гроші, державна мова – російська, військо – російське, бюджет – російський, а 90 відс. мешканців мають не осетинське, а російське громадянство. Усе це і не дозволяє світові визнати Південну Осетію незалежною державою. Фактично Росія захопила грузинську територію і встановила у ній своє маріонеткове управління.

Заблукав у своїх заявах щодо майбутнього Південної Осетії і її президент Едуард Кокойти. 11 вересня, виступаючи у дискусійному клюбі в Сочі, він спробував пояснити росіянам, що Південна Осетія буде включена до складу Російської Федерації. Міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров того ж дня заявив, що „Південна Осетія нікуди включатися не буде". Е. Кокойти відразу ж повторив за ним, що приєднуватися до Росії його республіка не буде. Стало зрозумілим, що його наміри залежать від вказівок, котрі йому дає Москва. Політичною лінією Е. Кокойти є об'єдання Південної і Північної Осетій. Також він гадає, що самопроголошена республіка може увійти в Союз Росії і Білорусі (СБіР) і, таким чином, опинитися в єдиному з Росією „союзному просторі".

Раніше Е. Кокойти вже не раз змінював свою позицію після того, як його підправляла Москва. Після закінчення збройних дій він заявив, що не допустить повернення в Південну Осетію грузинських біженців, села яких були пограбовані і спалені. Але вже через два дні Міністерство закордонних спрва Росії нагадало Е. Кокойті, що міжнародне право ґарантує біженцям повернення до місць проживання. Е. Кокойти негайно заявив, що він „радий поверненню грузинських родин, які матимуть однакові права з осетинами".

Москва не поспішає підтримати ідею об'єднання Осетій, тому що не хоче втрачати важіль тиску на Грузію і Закавказзя. Москва хоче, щоб Грузія і далі витрачала кошти, час та інші ресурси на спроби повернути втрачені території і не мала сили на інтеґрацію до Европейського союзу і НАТО.

Але чи можна чекати від Е. Кокойти якихось розсудливих рішень, коли його досвід у політичному житті рівний нулеві? Він народився у 1964 році, після закінчення середньої школи працював електромонтером у відділенні зв'язку, захопився спортом і став тренером з вільної боротьби. Близько 10 років жив у Москві, працюючи охоронцем на дверях місцевого касіно. Має російське громадянство, прописаний у своїй квартирі в Москві.

Під час грузино-осетинського протистояння 1990-1991 років створив бойовий загін і брав участь у конфлікті. Після загадкового вбивства у Владикавказі в 2006 році провідника опозиції Георгія Тедеєва, Е. Кокойти був обраний „президентом" Південної Осетії.

Тим часом 5 вересня після засідання ради Організації договору колективної безпеки, до якої, крім Росії, входять Вірменія, Білорусь, Казахстан, Киргизія, Таджикистан і Узбекистан, її члени у своїй декларації закликали до відновлення миру на Кавказі, але не обмовилися й словом про визнання незалежности Південної Осетії і Абхазії. Вочевидь, вони не так сильно залежать від Москви, як Е. Кокойти.

ВЕРЕСЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Міт про рекорд почався з обману

Пам'ятник Олексієві Стаханову в місті Стаханові.

19 вересня 1935 року донецький шахтар Олексій Стаханов вдруге встановив світовий рекорд видобутку вугілля – 207 тонн за зміну при нормі 7 тонн. Перший був 31 серпня – 1,350 відс. норми виробітку. Москва негайно розгорнула масову підтримку, і дуже швидко в країні почалося встановлення рекордів стахановського руху, більшість яких була такою ж брехнею, як і рекорд самого О. Стаханова.

Передовсім, сам Стаханов ніколи не був Олексієм. В російському селі Луговому, де він народився 1905 року, його назвали Андрієм, але парторг шахти доповів Москві, що рекорд встановив Олексій Стаханов, то шахтареві терміново офіційно змінили його імя.

В пошуках заробітку, з мрією заробити грошей на купівлю коня, юнак у полотняній сорочці і личаках дістався до Кадіївки (нині місто Стаханов), в Луганській області, і пішов на шахту „Центральна-Ірміно". Спершу, стежив, аби вагонетки з вугіллям, які тягли коні, з рейок не сходили, потім став коногоном, згодом йому дали в руки відбійний молоток.

Костянтин Петров, тодішній парторг шахти, придивився до робітника і вирішив, що він надається у герої: походить з бідних селян, кримінального минулого не має. Рекорд О. Стаханов встановлював не сам, а разом з шахтарями Тихоном Борисенком і Гаврилом Щегольовим. Але О. Стаханову „порадили" менше про це говорити – герой повинен бути один. Після ночі рекордної праці про подвиг доповіли Сталінові, портрет О. Стаханова почепили на дошку пошани і видали шахтареві нагороду в розмірі місячного заробітку. Через чотири дні йому вручили ключі від трикімнатної квартири, подарували коня з бричкою і кучером.

В СРСР почали масово встановлювати рекорди виробітку. Про О. Стаханова писали книги і знімали фільми. Щоправда, подруга життя – циганка Дуся втекла з циганським табором, залишила доньку Клаву та сина Віктора, але вона не мала офіційного шлюбу з чоловіком, то про цей випадок промовчали. От тільки О. Стаханов почав горілкою заливати горе, проте невдовзі закохався у 14-літню восьмиклясницю Галину Бондаренко, доньку директора музичної школи. Женихові було вже 30, то нареченій дописали у свідоцтві про народження ще два роки, і вона стала дружиною героя. Але повернулася й Дуся, яка незабаром померла від невдалого підпільного аборту. О. Стаханов знову запив.

Москва вирішила рятувати героя. Його забрали до столиці, дали гарне помешкання. Він став депутатом Верховної Ради СРСР. Щоправда, одного разу вродливу дружину викрали люди Лаврентія Берії, але вона повернулася від головного ката НКВД до свого шахтаря. О. Стаханов пив, бив у ресторанах дзеркала, стріляв до ворон з іменного пістолета, який йому подарував Сталін.

Після смерти Сталіна О. Стаханова перевели на шахту у донецьке містечко Торез, поселили у гуртожитку. Партія підняла його як прапор, партія й кинула. Сім'я залишилася у Москві, діти навчалися. У 1977 році О. Стаханов помер у психіятричній лікарні Тореза. Ще через рік Кадіївку перейменували на Стаханов.

Так заради більшовицького міту зіпсували життя селянського сина.

Л.Хм.

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Пам'ятаймо про Україну!

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Про державну мову в Україні

Президент України Віктор Ющенко у промові на відкритті IX з’їзду Світового Конґресу Українців в Києві запевняв, що в Україні тільки одна державна мова – українська, і що українська мова втілюється в Україні. Президент відзначив, що українізація просувається, але не коштом інших мов. Президент теж похвалився, що завдяки скасуванню візового режиму в Україні, на Хрещатику сьогодні можна почути різні мови. Маючи досвід перебування у Києві майже за два тижні до конґресу, я, почувши ці запевнення, зідхнув та тихо мовив: „Гільки не українську, хібащо з уст діяспорчан“.

На тому ж відкритті конґресу я слухав промову прем’єр-міністра України Юлії Тимошенко, яка запевняла, що хоча в Україні люди звикли розмовляти російською мовою, але діти і внуки навіть провідників Партії Реґіонів вивчають українську мову, бо інші мови не мають перспективи. При цьому я пригадав недавні виступи російською мовою на телебаченні міністрів, прокурорів та інших високопосадовців України та запитав себе, чому ж це російська мова неперспективна? Хіба ж їхні кар’єри теж неперспективні?

20 лютого Президент України видав указ у справі забезпечення неухильного додержання конституційних ґарантій щодо всебічного розвитку і функціонування української мови, як державної, в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

Указ короткий, тільки з дорученням Кабінетові міністрів вживати заходів щодо неухильного додержання вимог законодавства посадовими і службовими особами органів виконавчої влади підчас виконання ними службових обовязків”. Кабмін, здається, досі працює над цим питанням, бо покищо не оприлюднена жодна вказівка. Що конкретного втілення досі немає, то це точно, бо ми з дружиною і дітьми шукали в Києві однієї суботи у серпні ресторану з обслуговуванням українською мовою, але довелось обійти в центрі Києва не менше кілометра, поки було досягнуто бажаної мети. В цих російськомовних ресторанах – західні ціни. Як вважати їх неперспективними?

Одного дня в Києві, о 9-ій год. ранку, я завважив, шо на дверях при вході до будинку, де знаходиться моє помешкання, прикріплено напис російською мовою та примітивною англійською мовою про потребу зачиняти двері. Щоб українізувати мешканців, а також навчити їх правильної англійської мови, я виготовив напис подібного змісту українською та англійською мовами. Вранці прикріпив цей напис при вході.

О 10-ій год. ранку я з моїм 10-літнім сином пішов до книгарні „Сяйво” на вулиці Великій Васильківській (кол. Червоноармійській). Книгарня складається з однієї великої залі з кондиціонером, у якій розміщені російськомовні видання, і другої меншої кімнати без кондиціонера, де зібрані україномовні видання. Оскільки я переконаний, що ставлення до української мови в Києві є зухвале, то вважаю, що відсутність кондиціонера в українській кімнаті – не випадкова.

Я попрямував до української кімнати, де була присутня працівниця, яка розмовляла з колегою російською мовою. Я звернувся до неї з запитанням щодо нових видань українською мовою. Вона відповідала російською мовою. Я звернув її увагу, що бажаю спілкуватися українською мовою. Вона продовжувала російською. Я сам знайшов потрібні книги і запитав, де можна за них заплатити. Знову ж російською мовою мене спрямували до каси. Там мені сказали російською мовою, скільки я маю заплатити.

Я попросив перекласти це українською мовою. Мені відмовили. Співрозмовниця сказала, що вона працює у російськомовній кімнаті. Я заперечив, що вона працює в Києві, столиці України, а не Росії. Вона відповіла, що це її не хвилює. Врешті, виснажений, я заплатив, вийшов з „Сяйва” та пішов додому.

При вході до будинку мого помешкання я завважив, що мій український та англійський напис про потребу зачиняти двері був здертий. Була 10 год. 25 хв. Українська мова не витримала й однієї години часу.

Аскольд Лозинський,
Нью-Йорк

Діяльність музею розширюється

Працівники музею „Кобзаря“ надзвичайно вдячні за надіслані матеріяли – рідкісні у наш час видання творів Тараса Шевченка початку XIX ст., що збереглися у книгарні „Свободи“.

Окрім того, дозвольте висловити найщиріші слова подяки за те, що маємо унікальну нагоду читати газету „Свобода“ – свідчення невтомної праці українців діяспори на благо Батьківщини. Завдяки Вашій небайдужості до нашого музею фондова колекція поповнюється новими, безцінними експонатами, а працівники тримають руку на пульсі культурного життя шевченкознавців зарубіжжя.

Раді повідомити, що в Черкасах, напередодні Шевченківських днів 2007 року, було відкрито літературно-мистецьку вітальню при музеї „Кобзаря“. Вона міститься у підвальному приміщенні музейного будинку і складається з трьох виставкових залів. Це дає можливість проводити культурно-просвітницьку роботу з дітьми, літературні вечори, зустрічі з письменниками, художні виставки та багато іншого.

Таким чином, музей розширив межі свого функціонування. Тепер маємо змогу експонувати портрети поета, художні ілюстрації до його творів, скульптуру, екслібриси, зразки нумізматики, поштових конвертів, листівок, марок та сірникових етикеток.

Ольга Шарапа,
завідувачка музею
Черкаси

Звідусіль прийшли на допомогу

Червневого дня мене і мою маленьку донечку збило авто. Дочка загинула, а мені ампутували обидві ноги вище колін. Гірко бути калікою. Мрію мати протези, але вони коштують 3,700 дол., а у мене пенсія – 286 грн. (близько 57 дол.). Алe про мою біду дізналися в Українській євангельській церкві міста Юніон, Ню-Джерзі, і помістили у „Свободі“ оголошення з закликом до закордонних українців допомогти мені придбати протези. Багато добродіїв відгукнулося і я дістала 1,330 дол.

Допомогли мені Христина Карпевич і Стенлі Поповський з Ню-Йорку, Василь Фіняк з Ілиною, Ольга Матула, Юрій Дейчаківський, Х. Демиденко і Богдан Казанівський з Мериленду, Михайло Ткач з Місісіпі, Микола Титаренко з Мінесоти, Ірена Щерба, Любов Буряк з Пенсильванії, Михайло Семенець з штату Ню-Йорк, Марія Лоґуш, Марта Татарська, Анатолій Дорошенко, Осип Ворик з Мишиґену, Володимир Змій, Євген Стецьків, Софія Барусевич з Фльориди, Володимир Каплун і Борис Федорців з Ню-Джерзі, Роман Біляк, Ольга Месик з Вискансину, Марія Тимошук з Ореґону, Нестор Шуст, Петро Лагола і Петро Байко з Огайо, Віра Гомонко з Канади.

Усім дякую за гроші, а також за письмові побажання. М. Ткач написав: „З великою пошаною ставлюся до Української євангельської церкви в Юніоні, Ню-Джерзі, яка йде з допомогою людині“. Я теж дякую громаді церкви і її пасторові Володимирові Цебулі.

Багато слів найтепліших хочеться сказати, щастя і здоров’я побажати, серцем і душею вічно не старіти, і прожити на світі багато-багато років. Бажаю, щоб життя ніколи не кінчалося, біда і печаль на шляху не зустрічалися. Вічного щастя, хороших друзів, успіхів, здоров’я і сонячних днів! Бажаю здоров’я – адже часто його не вистачає. Веселости бажаю – вона ніколи не заважає.

Успіху бажаю – адже він приходить не часто. І просто бажаю величезного особистого щастя. Хай сонце Христове зігріє Вас“.

Оксана Корень,
Херсон

Приклад, гідний до наслідування

Моя дочка, інструкторка з комп’ютерних систем Оля Трипупенко, мала провести виклади-лекції у Москві. Коли вона про це дізналася, то відразу повідомила компанію, що працювати в Москві відмовляється з огляду на жорстокий вчинок Росії проти Грузії. Виникла загроза, що подібне станеться в Україні. Чи багато знайшлося б таких фахівців, що не поїхали б до „могутньої Москви“, зреклися б тижневого заробітку, задля поваги до країни походження батьків, яка беззастережно підтримала розгромлену Росією Грузію?

Євдокія Трипупенко,
Філядельфія

Шановні читачі!

У листах та статтях, які Ви надсилаєте до „Свободи“, просимо подавати повністю перші імена та прізвища згадуваних осіб, а також подавати свої поштову і електронну адреси, число телефону.

Редакція за загальними правилами преси має право редагувати мову за українським правописом і вдаватися до необхідних скорочень надісланих статтей.

Редакція

„Ще не вивчив...“

Я був у Києві кілька років тому і побачив молодих студентів морської школи. Підійшов до одного з них і запитав, звідки вони походять. Той юнак покликав іншого моряка і сказав йому російською мовою, що „хохол“ хоче щось говорити.

Я був збентежений – чи то не російський гурт моряків. Але той другий пояснив, що то український морський ліцей на прогулянці. Я запитав, чому ж його співчуття не говорить українською мовою, і почув, що він ще її не вивчив. Таке є життя, що кожен, перебуваючи на державній службі, пояснює, що він ще не вивчив української мови.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

В пісні – Михайло Дорошенко

В цінній статті Олексія Коновала „Що таке патріотизм“ (ч. 32), треба виправити одну помилку: Дорошенко, про якого співали в пісні „Гей, на горі, там женці жнуть“, то був не гетьман України Петро, а його дід – гетьман реєстрового козацтва Михайло, бо в цій пісні є „позаду Сагайдачний“. Стаття про М. Дорошенка є в „Енциклопедії українознавства“ (том 2), де говориться: „Дорошенко Михайло, військовий діяч, дід Петра брав участь у поході Сагайдачного на Москву“.

Адольф Гладилович,
Монреаль, Канада

Українська громада Америки відзначила День Незалежности України

НЮ-ЙОРК

Постійне представництво України в ООН і Генеральне консульство України в Ню-Йорку влаштували 10 вересня в Українському інституті Америки прийняття на відзначення 17-ої річниці Незалежности України. На вечір були запрошені дипломати, державні діячі, журналісти, представники закордонного українства.

У палаці, подарованому українській громаді підприємцем Володимиром Джусом, гостей вітали Постійний представник України в ООН, Посол Юрій Сергеєв з дружиною Наталею, Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко з дружиною Оленою, військовий радник, представник Міністерства оборони України в ООН генерал Леонід Голопатюк з дружиною Валентиною.

На двох поверхах будинку було приготоване частування.

Посол Ю. Сергеєв звернувся до присутніх з промовою про Незалежну Україну, її ролю у світовій спільноті.

Левко Хмельковський

Гостей зустрічали (зліва) військовий радник генерал Леонід Голопатюк з дружиною Валентиною, Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко з дружиною Оленою, Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв з дружиною Наталею. Фото: Л. Хм.

Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв вручив радникові Постійного представництва Польщі в ООН Томашеві Кашинському (в центрі) підписане Сталіним розпорядження про страту в 1940 році полонених польських офіцерів, яке виявив в архівах професор Ратґерського університету Тарас Гунчак (праворуч).

На святі промовляв Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв, за ним – Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко.

На свято прийшов Посол Росії в ООН Віталій Чуркін (зліва). Праворуч – Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв.

У святі взяли участь представники Українського Народного Союзу. Зліва: Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко з дружиною Оленою, касир УНСоюзу Рома Лісович, Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв з дружиною Наталею, Головний організатор УНСоюзу Оксана Тритяк.

Представники громадських організацій з українськими дипломатами. Зліва: військовий радник генерал Леонід Голопатюк, голова Ради оборони і допомоги Україні УККА Іван Буртик, Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко, видавець Бюлетеня Другої дивізії Української Народної Армії Володимир Васьків, заступник президента Українського Народного Союзу Михайло Козюпа, Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв.

МОНРЕАЛЬ, Канада

Відділ Конґресу Українців Канади 3 вересня організував відзначення 17-ої річниці Незалежности України. З головною доповіддю на святі виступив президент Світового Конґресу Українців Євген Чолій. Він відзначив здобутки, а також окремі проблеми сучасної України, якими вболіває світове українство.

Він зокрема сказав: „20 серпня на відкритті IX Світового Конґресу Українців у Києві ми уважно слухали Президента України Віктора Ющенка, який ствердив, що Україна, без усякого сумніву, є европейською країною, та назвав наступні зовнішньополітичні кроки, спрямовані на зміцнення світового образу України. Це скасування візового режиму для громадян багатьох держав; здобуття статусу країни з ринковою економікою; початок переговорів з Европейським союзом про створення зони вільної торгівлі.

Президент України також висловив своє переконання в тому, що у вересні буде підписана політична частина нової угоди з Европейським союзом, яка сприятиме тіснішій інтеґрації до Евросоюзу; Україна буде все більше інтеґруватися до Европи через такі практичні проекти, як нафтогін Одеса-Броди; евроатлантична інтеґрація України є актуальною; існує проґрес у створенні єдиної Православної помісної Церкви.

Президент України засудив зазіхання Росії на сусідні країни".

Світовий Конґрес Українців

Українська громада Америки відзначила День Незалежности України

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Заходами Громадського комітету в суботу, 23 серпня, в Українському освітньо-культурному центрі (УОКЦ) відбулося вшанування 17-ої річниці Незалежности України, а в неділю, 24 серпня, старанням Українського спортового осередку „Тризуб" на спортовій оселі „Тризубівка" відбувся багатолюдний фестиваль з цієї ж нагоди.

В УОКЦ святкування відкрив Методій Борецький, голова громадського комітету. Апель провели члени Спілки Української Молоді. Були виконані національні гимни України і США.

Акт проголошення Незалежности України зачитала Софія Праско. Молитву виголосив Митрополит УКЦ в США Стефан Сорока, а святочне слово – д-р Орест Попович, голова Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці.

Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко привітав українську громаду Филядельфії, а міністер-радник Посольства України в США Олександр Александрович передав філядельфійській громаді привіт від Посла Олега Шамшура. Письмовий привіт надіслав губернатор Пенсильванія Едвард Рендел. Ведучим був Євген Луців.

Виступали танцювальний ансамбль „Волошки" (керівник Тарас Левицький), молодіжний хор Української баптистської церкви (дириґент Іван Веленчук), чоловічий хор „Прометей" (дириґент Роман Кучарський), камерний хор „Аколада" (дириґент Богдан Генгало), заспівала пісню „Я – українка" Юлія Ступень.

Кінцеву молитву виголосив о. протопресвітер Франко Істочин, а на кінець програми всі три хори разом заспівали „Боже Великий Єдиний". Присутніх на концерті було 300 осіб.

Відзначення річниці Незалежности України в УОКЦ організував Громадський комітет, який складався з представників 36 українських організацій.

З привітом виступив Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко.

Доповідь про Україну виголосив д-р Орест Попович.

Під час програми виступила представниця грузинської громади з привітом з нагоди Дня Незалежности України і з подякою за активну участь українців в демонстрації протесту проти аґресії Росії в Грузії. Також зі словом-привітом виступив д-р Сергій Савчук від Української баптистської церкви.

Методій Борецький

САКРАМЕНТО, Каліфорнія

В Сакраменто на 23 серпня були заплановані й відбулися два заходи – Молитва за Україну біля Капітолію, проведена Українським культурним центром (голова Олександр Журавель) та українськими церквами християн віри євангельської, а також в університетському містечку Дейвіс Товариство збереження української спадщини (голова Юрій Олійник) провело свій річний фестиваль, який складався з урочистого концерту та забави з українською вечерею і танцями.

Вже при вході можна було познайомитися з виконавцями, які усміхалися до гостей з фотографій. Також були українські пам'ятки з України від Андрія Кухарука, який кілька з них подарував для льотерії. Успіху сприяло оформлення декорацій в українському стилі – вишиті рушники і грона калини на тлі кольорів українського прапору – роботи Олі Олійник та Галини Лорчак.

Концерт розпочався з урочистого українського маршу та внесення прапорів України і США, заспіванням славнів обох країн та привітальних слів голови товариства Ю. Олійника і віце-консула України Романа Недільського.

В концерті виступили танцювальні колективи „Калина" (старші) і „Сонечко" (молодші) під керівництвом Ірини та Георгія Арабаджі. Молодь вже танцює на майже професійному рівні, строї допомагають передати різні характери танців з багатьох реґіонів України. Цікавим фраґментом був вихід на сцену п'ятирічних Наталі та Максимка, яких публіка завжди зустрічає дуже тепло.

Ансамбль бандуристів Північної Каліфорнії у складі О. Олійник, Аліни Ільчук, Романа та Олесі Рітачків, Юрія Кулія та Ліди Томків підготував патріотичний репертуар. Вони виконали „Пісню про Україну" і „Бандуристе, орле сизий". Гарний вступ-пояснення до пісні зробив англійською мовою учасник ансамблю Юрій Кулій з Ореґону. Пізніше виступили учасниці шкільного ансамблю бандуристів Школи українознавства Люба і Надя Клименко та Аніта Ющук (керівник О. Олійник).

В другій половині концерту прозвучала "Гаданочка" у виконанні бандурного дуету Олі Герасименко-Олійник та Ю. Кулія.

В концерті брали участь професійні співачки Оксана Ситницька, яка на початку концерту виконала гимн України, а потім під акомпаніямент чоловіка Генадія Ситницького заспівала дві українські пісні, Іванна Таратула, яка приїхала разом з дев'ятирічною донечкою Джуліяною і обидві виступили в концерті, Світлана Мерліченко – свіжий молодий голос з України.

Виступали й діти – вокальний ансамбль у складі Миколи Настина, Джуліяни Філіпенко, Софійки та Марка Рітачків, до яких приєдналися молодші – Софійка Шевчик та вперше на сцені Меланія і Ксенія Кузьо. Вони виконали пісню „Рідна хата" під акомпаніямент О. Олійник і А. Ільчук.

Вперше на сцені відбулася прем'єра хороводу „Купала" під виконання пісні „Ой, пливи, вінку" (постановка Г. Лорчак).

З бадьорими українськими піснями „Гуртуймося" та „Ой, крикнули сірі гуси" виступив вокальний ансамбль аматорів „Євшан-зілля" під керівництвом І. Таратули.

Окремим бльоком відбувся виступ кращих виконавців попередньо проведеного товариством Фестивалю української клясичної музики" – Наталі та Ніколаса Сімонсів, талановитих братів Максима та Якова Веліганів разом з батьком, професійним скрипалем Ігорем Веліганом, та саксофоніста Тимофія Толока, учня кляси Вадима Гелетюка.

Ведуча Ольга Сімонс вела програму двома мовами. Її енерґійність та діловитість також сприяли успіхові концерту.

Обід був приготований господинями на чолі з Світланою Криштафович та Галиною Паращак. Вручення льотерейних виграшів провела Наталя Кохана, а Микола Паращак забезпечив музику до танців. У приготуванні фестивалю взяли участь Орест та Світлана Кузьо, Андрій Криштафович, Ніна Парк, батьки дітей з „Калини" і „Сонечка".

Юрій Олійник

Дитячий танцювальний ансамбль „Сонечко" на Українському фестивалі в Сакраменто 23 серпня.

Молодіжний танцювальний ансамбль „Калина" на Українському фестивалі.

Дитячий вокальний ансамбль виконує пісню „Рідна хата".

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відбувся вечір на вшанування Лесі Українки

ҐЛЕН-СПЕЙ, Ню-Йорк. – Заходом 62-го Відділу Союзу Українок Америки 16-го серпня громада вшанувала велику жінку, поетесу Лесю Українку. Програма свята була побудована на її віршах і піснях, які виконували членки жіночого ансамблю.

Вони також співали пісні „Ні долі, ні волі", „Вишеньки" і „Давня весна". Відтак дует Елі Мазяр і Тамари Лихолай виконав пісню „Стояла я і слухала весну". Тому що Леся Українка більшість життя перебувала на чужині, до програми додано пісню „Лети, тужлива пісне" (сользозаспів виконала Анна Плескун).

А 17 травня відбулося вшанування української матері. Голова відділу Анна Пищимуха відкрила свято молитвою-віршем „Синівська молитва". Короткий есей „Поклін матерям" підготувала й прочитала Зюна Мартинець. Діти теж взяли активну участь в програмі. Іванко Доскоч продеклямував вірш „Вишиванка", Маруся Шабловська – вірш „Моя мама", Ганнуся Петрівська – вірш „Перед образом Марії". Е. Мазяр виконала фортепіянове сольо „Чорнобривці". З читанням і співом виступали Уляна Ковалик, жіночий ансамбль, Рузя Гавур, Ярослав Гавур.

Програмки свят підготувала Софійка Мартинець, а Е. Мазяр багато причинилася до підготування музичної частини програми й забезпечила музичний супровід на фортепіяно. Галя Кандюк оформила сцену на обидві імпрези.

У жіночому ансамблі співали Ганна Босак, Марія Гугель, У. Ковалик, Ірина Костюк, Оксана Крупка, Т. Лихолай, Валя Мантика, З. Мартинець, А. Пищимуха, Люба Пищимуха, Нуся Плескун.

Зюна Мартинець

Жіночий ансамбль виступає на святі матері. *Фото: Ярко Крупа*

Нове число бюлетеня „Св. Софія"

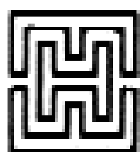
ЕЛКІНС-ПАРК, Пенсильванія. – За редакцією Ірени Іванкович-Блощинської і Миколи Рудницького вийшло у вересні 17-те число бюлетеня Товариства українців-католиків „Св. Софія", яке містить важливі документи, фінансові звідомлення і звіти з діяльности цього Товариства, що його ще 1974 року заснував Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Йосиф Сліпий, а також зворушливі спогади про засновника Товариства.

Окрема частина – це спогади про Патріярха Йосифа, що творять думки і погляди його наслідника – Патріярха УГКЦ Любомира Гузара, який продовжуватиме свої спогади у циклі викладів, що їх „Св. Софія" заплянувала на осінь цього року.

На обкладинці поміщено фотографію книжки про Патріярха Йосифа американського історика Ярослава Пелікана, що появилася друком заходами Товариства „Св. Софія" у 1990 році. В англомовній частині бюлетеня звернено увагу на Музейно-меморіяльний комплекс Патріярха Йосифа, що його споруджено заходами та коштами Товариства 10 років тому у родинному селі Патріярха Заздрість, Тернопільська область.

Бюлетень можна набути, складаючи добровільний даток на: St. Sophia Religious Association of Ukrainian Catholics, 7911 Whitewood Rd., Elkins Park, PA 19027.

Микола Рудницький

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує на доповідь

Світлани Матвієнко

(University of Missouri-Columbia)

Identity in the Age of Cybercitizenship

Svitlana Matviyenko is a PhD candidate (English), working on her dissertation on visual & media theory and Lacanian psychoanalysis (with Prof. Ellie Ragland) at the University of Missouri-Columbia. Her research and teaching focus on photography, early cinema, experimental film, and cyberculture. Born in Kamianets-Podilsky, Ukraine, she earned her BA (2000) in Comparative Literature and MA (2001) in theory of literature from Kyiv Mohyla Academy (Kyiv, Ukraine). A widely published literary and film scholar and critic, she was also an editor-in-chief of *Literatura Plus*, a newspaper of the Ukrainian Writers Association (2001-2003) and a founder/editor-in-chief of *Komentar*, a political and cultural monthly (2003-2004). She received the Renaissance Foundation Scholarship for the Harvard University Summer School – HURI (1998), an award from the Austrian Embassy in Ukraine for the best essay about Rainer Maria Rilke (1999), High Education Support Program (HUSP) Research Scholarship (Budapest, 2003), Fulbright Scholarship (2004-2006), and Pace Award from the University of Missouri-Columbia (2006). In the summer of 2005, Svitlana participated in the School of Criticizm and Theory at Cornell University (Prof. Hans Ulrich Gumbrecht's seminar). Her prose was included into *She is Unknown. The Anthology of Ukrainian Women's Prose and Essays of the Second Half of the 20th Century* (ed. Vasyl Gabor, Piramida, Lviv, 2005). Svitlana is a co-founder (with Virlana Tkacz) of *ROUND US poetry & performance series* that has been on since 2002 in Kyiv and now in New York. Her own experimental video and photography addresses the medium as an essential part of an art work. Svitlana curates a new series of experimental performance, launched at the Ukrainian Institute of America in New York.

В суботу, 27 вересня 2008 р. о 5-ій год. по пол.
в будинку НТШ
63 Fourth Ave. (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003.

Учасники місійної подорожі Православної Церкви повернулись додому

Учасники місійної подорожі в Україну.

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – Студенти-учасники місійної подорожі Української Православної Церкви (УПЦ) в США повернулись додому після двотижневого перебування в двох сиротинцях України, якими опікується УПЦ в США.

Дванадцять учасників подорожі розважали дітей іграми та ручними роботами, допомагали нянькам з їх щоденними обов'язками, малювали стіни. Працівники сиротинців у Знам'янці, Кіровоградська обл., і Пугачівці, Житомирська обл., і діти радо вітали гостей з Америки. Очолили подорож Єпископ Даниїл та Ірина Махлай.

Такі подорожі організовує відділ Служби молоді, яким керує Наталка Капелюх-Ніксон, та відділ місійної праці та благодійности, очолюваний протидияконом д-ром Ігорем Махлаєм.

В складі групи були Андрея Комічак (катедра св. Володимира в Пармі, Огайо), Олександра Гуцул (парафія Вознесіння в Мейплвуд, Ню-Джерзі), Адам Кенеді, Меланія і Матвій Трипупенки (катедра св. Володимира в Філядельфії, Пенсильванія), Лара Галущак (парафія св. Володимира в Пітсбурзі, Пенсильванія), Анастасія Завірюха (церква Успіння Пресвятої Богородиці в Нортгемптоні, Пенсильванія), Маделайна Мельниченко (катедра св. Андрія в Сілвер Спрінґ, Мериленд), Катерина Стецик з Української Католицької дієцезії в Пармі, Огайо, та о. Степан Маслюк, настоятель церкви Покрови Пресвятої Богородиці в Бриджпорті, Конектикат.

А. Кенеді, який уже побував в таких подорожах, так описав свої враження:

„У цьому чужому місці, в країні моїх дідів і прадідів, живуть покалічені діти. В великій мірі вони занедбані, але чисті і невинні. Їхня любов – безмежна, беззастережна. Деякі з них розмовляють, інші лише мугикають. Оце – гірка правда. Учасників місійної подорожі ця гірка правда охоплює повною силою при прощанні з дітьми. Ми їдемо туди, щоб хоч частинно віддати їм любов, якою вони нас так щедро обдаровують. Діти не видаються такими, яких в нашому суспільстві називають „нормальними". Але, проводячи хоч хвилинку з окремою дитиною, розумієш, що ці діти здібні пізнавати, що вони роблять нас покірними. Отже, вони безперечно є чудовими і непересічними.

Під час своєї першої подорожі я натрапив на двох діток, життя яких, якщо б вони жили в США, було б зовсім інакше. Це – Віталій і Марійка. Це були „мої" діти. Вдома я часто пригадував їх. Поїхавши в місійну подорож в цьому році, я сподівався їх обох знову побачити. В Знам'янці я зустрівся з жорстокою правдою. Під час моєї відсутности я втратив 11-річну дівчинку, що її цілий рік сподівався знову побачити. І згадуючи тепер минуле, я мушу признатись, що мало що в моєму житті було більш боляче, як піти на її могилку для останнього „прощай!".

Подорож записалась у серцях молодих українців – православних християн. Коли вони залишали летовище в Борисполі, щоб повернутись до своїх зобов'язань у США, частинка кожного з них залишалась в сиротинцях. Вони прив'язали свої серця і свої життя до дітей Пугачівки і Знам'янки.

УПЦ в США і Фонд допомоги і розвитку дітям Чорнобиля мали великий вплив на життя неповносправних дітей та сиріт. Відвідини і праця учасників місійних подорожей підкреслюють зобов'язаність Церкви до цих установ.

Праця Церкви у цій ділянці мусить продовжуватись, бо ж Господь покликав нас любити і „найменших з Його дітей". УПЦ в США сподівається продовжувати свої зусилля, скеровані на такі установи.

Відділ зовнішніх зв'язків УПЦ в США

Впродовж двох тижнів тривало спілкування з неповносправними дітьми в Україні.

Дирекція УКЦентру – на новому етапі діяльности

ВОРЕН, Мишиґен. – Після загальних зборів вкладників Українського Культурного Центру, які відбулися ще 3 квітня, і першого засідання дирекції, на якому головою дирекції було обрано відомого політичного діяча і підприємця Андрія Дужого, розпочався новий етап діяльности УКЦентру, який незабаром відзначатиме своє 30-ліття і має за собою, принаймі у двох перших десятиліттях, поважні успіхи не тільки в обслуговуванні членства і громади в цілому, але також на відтинках поширення доброго імені України і українства в діяспорі, нав'язання корисних зв'язків з американським і українським політичним світом, влаштуванням імпрез з участю президентів США і України та інших видатних політичних, наукових, культурних акцій тощо.

Екзекутива і дирекція УКЦентру усвідомлюють, що їхні завдання слід розв'язувати спільно – з допомогою членства, вкладників, всієї громади, бо вона знає ціну нашої установи, якою не може похвалитися жодна інша місцевість. Діяльність цієї установи постійно надавала імпульсу великій частині громади і забезпечувала стабільність – моральну і фінансову.

Сьогодні, коли погіршився стан економіки, потрібно прийняти антикризові протизаходи. І щодо цього дирекція працює з фахівцями своєї справи, щоб зупинити економічний застій в УКЦентрі.

В тяжкій ситуації можуть допомогти не злоякісна критика і поширення дуже часто неправдивих інформацій, а радше конкретна, фахова порада і реальна допомога. Українська громада Мишиґену вже не раз „стояла муром", коли були в загрозі інші українські установи.

Список членів дирекції УКЦентру: А. Дужий – голова дирекції, Володимир Левенець – заступник, Роман Лось – секретар, Тамара Куропась – фінансовий референт, Юрій Тарнавський – правний дорадник, Юрій Федорак – політичний дорадник, Ліда Вроблевська – референт суспільної опіки, Василь Перець – культурно-освітній референт. Члени: Володимир Ворик, Наталія Рудницька, Віра Куций, Ярослав Статкевич, Богдан Федорак, Християн Шалай, Михайло Цяпа.

Контрольна комісія: Борис Потапенко, Євген Шкільник, Володимир Брунець, Катерина Кізима, Розалія Токарчук. Товариский суд: Іван Футяк, Володимир Кушнір, Ольга Пишняк. Дорадча комісія: Юрій Дужий, Степанія Петращук.

Володимир Левенець

Відбулася євангельська біблійна школа

Учасники Слов'янської школи повної Євангелії.

ЛЕКСИНҐТОН, Кентакі. – 15 червня 20 студентів зібралися в Українській євангельській церкві п'ятдесятників на заняття Слов'янської школи повної Євангелії. Учні були з Огайо, Пенсильванії, Кентакі, Джорджії і Тенесі – керівники молоді, дириґенти хорів, музиканти та проповідники.

Щоденно відбувалося чотири години біблійних лекцій, опісля студенти мали можливість застосувати свої знання на практиці, набираючись навиків проповідування, перекладання та хорового співу. Незабутньою для всіх учасників була критика співкурсників. Після критики, кожен зрозумів свої недоліки і знав, над чим мусить працювати, щоб краще передавати іншим Боже Слово.

Студенти також осягали початки перекладу з англійської мови на українську і навпаки, як усно, так і письмово. Курс перекладу надзвичайно важливий. Сьогодні слов'янські церкви в США повинні дбати про перекладачів, тому що молодь в церквах досконало не розуміє рідної мови. Письмовий переклад сприяв кращому вивченню біблійних істин та складних юридичних термінів.

В школі викладали директор Київського біблійного інституту Олександер Кучер, маґістер богослов'я Сергій Манелюк і почесний професор Острозької академії Леонід Якобчук. Місцева церква надала студентам можливість брати активну участь в Богослужіннях, часті виїзди в сусідні церкви реґіону допомогли звикнути до різних авдиторій, як маленьких, так і численних.

В програму школи була включена тижнева подорож автобусом по церквах штатів Огайо, Пенсильванія, Ню-Йорк і Масачусетс, в якій взяло участь понад 40 осіб.

Вадим Левтонюк

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

112. Книга Іова, 11-13: Цофар не може переконати Іова

Третім до Іова промовляв Цофар з Наамату, який сказав, що людині не дано збагнути істоту Божу, тому не багатослів'я потрібне, а покора. „Тож так пустоголовий робиться розумним, як дике осля стає свійським“, – сказав Цофар. Треба вірити і коритися Богові, тоді „віддалиш від твоїх рук кривду й не даси неправді жити у твоїм наметі“. Як і попередні співрозмовники Іова, Цофар стверджував, що Бог карає Іова за його гріхи. Іов не почувався винним і заперечив: „Шатра грабіжників спокійні і ті, що гнівлять Бога, сидять собі безпечні“. Іов сказав своїм приятелям: „Щодо вас, то ви – архимники, нездатні лікарі – усі ви! Та я бажаю говорити з Всемогутнім, я хочу на прю з Богом стати“. Іов усе ще намагався довести, що не заслужив такого великого покарання.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Співають майбутні дириґенти церковних хорів.

УКРАЇНА І СВІТ

Українки в гостях у жінок Білорусі

КИЇВ. – Надія Бугай працює в Інституті іновацийних технологій і змісту освіти Міністерства освіти і науки України. За фахом – інженер механік-конструктор. Вже п’ять років вона є директором Інформаційного центру українських жіночих організацій України і діяспори. Приміщення центру придбали Іван і Наталія Даниленки. Н. Бугай працює там щопонеділка на громадських засадах. В центрі відбуваються засідання жіночих організацій Києва, студентські та вчительські збори, є невелика бібліотека „жіночого пера“ та збірка портретів визначних жінок.

Н. Бугай співпрацює з головою Національної ради жінок України (НРЖУ) Іриною Голубєвою. НРЖУ об’єднує 24 організації. В травні НРЖУ відзначила своє дев’ятиліття концертом української народної пісні в театрі оперети.

27 червня в бюрі І. Голубєвої відбулись переговори з Н. Бугай та Галиною Гончарук про створення Музею жіночого громадського руху, де можна буде не тільки проводити екскурсії, а й засідання жіночих громадських організацій, інші заходи раз на тиждень.

На прохання голови громадської організації „Поступ жінок-мироносиць“ Зої Ружин відбулась презентація книжок Ігоря Каганця. Книжку „Арійський стандарт“ він подарував для жіночого центру.

24 червня на запрошення Білоруської спілки жінок (БСЖ) 40 українок вирушили в столицю Білорусі, щоб ознайомитися з білоруським жіночим рухом. В Мінську нас зустріла дуже приязно управа БСЖ. Розмістили в готелі і повели в Палац республіки на балет „Ромео і Джульєта“ Сергія Прокоф’єва.

Наступного ранку була екскурсія у Мінську. Мало людей на вулицях, а увечері їх взагалі немає – порожні площі і вулиці. Парки майже без лави. Підземні переходи теж порожні. Ніхто не грає на музичних інструментах, немає бідних з простягнутою рукою та бездомних, які спали б на підлозі.

В програмі було відвідання Національної бібліотеки Білорусі, до якої від НРЖУ були передані в подарунок цінні книги про Україну та її жіночий громадський рух.

З бібліотеки нас перевезли на фабрику швейних виробів „Елема“, де працюють 2,000 жінок. Нам розповіли про соціяльний захист працівників, піклування про зростання чисельности населення через систему пільг і кредитів.

25 червня відбулася зустріч української делеґації з активом БСЖ, у якій головує Надія Єрмакова. Виступали наші співачки і білоруська поетка. І. Голубєва передала для білоруських дітей кілька десятків подарунків та солодощів.

Всі в Білорусі носять вітчизняне – одяг, взуття, споживають вітчизняного виробництва продукти харчування. Гриби, ягоди уздовж доріг не продають, а якщо хто продає, то дуже обережно. Ми не бачили стихійних чи облаштованих базарів. Нам пояснили, що в Білорусі діє тільки державна форма торгівлі. Всі магазини відчиняються та зачиняються одночасно. До 10-ої год. вечора працюють тільки кілька великих магазинів, у тому числі торговий центр „Глобус“, де ми були, щоб придбати сувеніри. Немає цілодобових магазинів, немає кіосків на вулицях. В парках, де мають гуляти мами з дітьми, немає ніяких крамничок, все треба носити з собою на цілий день, може тому і ніхто не гуляє з дітьми. Та й лав для відпочинку дуже мало, як і дитячих майданчиків.

Підсумовуючи можна сказати, що білоруси живуть в країні з авторитарним режимом. Українки під час цієї поїздки опинилися ніби в минулому історичному просторі, наче перенеслися в часи батьків.

Жіночий рух в Білорусі наростає. Жінки беруть на себе тягар громадської активности, налагоджують зв’язки з жінками інших країн, тісно співпрацюють з балтійськими країнами, Молдовою, Великою Британією, Китаєм, Південно-Африканською Республікою та іншими.

Наталія Даниленко

Зліва: заступниця голови Світової федерації українських жіночих організацій Наталя Даниленко, голова Національної ради жінок України Ірина Голубєва, директор Інформаційного центру Надія Бугай.

СТОРІНКА ІСТОРІЇ

Дзвони пам'яті лунатимуть завжди

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська обл. – Про злочини тоталітарного режиму розповідає тюремна камера-меморіял, у якій колись містилася камера смертників (ч. 14). Нині тут – один з корпусів Бережанського аґротехнічного інституту Національного аґрарного університету.

Відкриття музею відбулося 9 липня 2000 року, з участю колишніх політв'язнів та репресованих.

Відкриттю музейної кімнати передував пошук членів Бережанської районної спілки політв'язнів і репресованих на чолі з головою Орестом Гуменюком. На будинку, де колись діяла катівня, було встановлено меморіяльну дошку з написом: „Перехожий! Зупинись на мить і схили голову. Тут у 1941 році містилась катівня НКВС. Кров невинно закатованих синів і дочок Бережанщини, якою просякнуті підвали цього будинку, кличуть нас пам'ятати про це".

Експонати майбутнього музею збирав комітет у складі О. Гуменюка, Михайла Пахолка, Павла Хомінського, Миколи Луцишина, Івана Шагая та ін.

Відкриття музею підказало ідею встановлення пам'ятника у парку біля старовинного замку, де відбувалися розстріли мешканців краю.

У камері-меморіялі побували відвідувачі з різних областей України, з Польщі, Німеччини, Англії, США, Канади, інших держав. О. Гуменюк розповів їм, що в'язниця в Бережанах була однією з найстрашніших. Ще в грудні 1939 року радянська влада провела масові арешти інтеліґенції, власників земель і маєтків, громадських діячів.

Будівлю тюрми більшовики загородили колючим дротом, вікна позабивали дошками. Політв'язнів утримували у тяжких, антисанітарних умовах. Кількість їх у камерах перевищувала норму. В'язням доводилось більше стояти, ніж сидіти. На допитах людей катували, змушували підписувати надумані звинувачення. Навесні 1941 року розпочалась нова хвиля арештів – молодих, свідомих українців. Серед політв'язнів були гімназисти, школярі, колишні військовослужбовці.

22 червня 1941 року з Тернополя прислали каральну команду НКВД – 22 конвоїри під керівництвом Глови і двох сержантів. Розправу з патріотами скоїли 27 червня-7 липня 1941 року. Окремі групи в'язнів кати вивозили в ліси й там розстрілювали. У лісі біля села Жуків (урочище Кушнірка) 12 розстріляних лежали кілька днів, як і семеро розстріляних біля Баранівки (урочище Писарівка). 28 червня енкаведисти вивезли до Підгаєць 34 політв'язнів і в Літятинському лісі розстріляли. Цього ж дня начальник відділу НКВД Максимов у підвалах тюрми замордував 60 в'язнів.

29 червня більшовики вивезли 40 жертв до стін замку, щоб закопати в ямах, ще 20 тіл залишились у підвалах. Того дня на місто впали перші німецькі бомби. Одна вантажівка була пошкоджена біля мосту, й енкаведисти скинули трупи у річку Золоту Липу. Тіла пливли рікою до села Саранчуки, де їх виловили селяни і поховали біля церкви.

30 червня 1941 року енкаведисти покинули місто, й люди прийшли до тюрми. Камери були у крові. У мертвих були відрізані язики, вуха, виколоті очі, знято шкіру... Особливо жорстоко енкаведисти знущалися над дівчатами. Довго тут стояв плач і стогін бережанців та мешканців сіл, котрі впізнали серед замордованих рідних і знайомих.

Бережани, Тернопільська обл. *Фото „Вікіпедія"*

У списках жертв найбільше жителів сіл Нараїв, Рай, Лісники, Мечищів. У меморіялі збережено оригінали й копії документів про арешти, реабілітацію, так звані „вовчі білети" (про тимчасове проживання в Росії), знимки й біографії, вирізки з газет – усе нагадує про муки, пережиті у роки лихоліття.

Ось жіноча сорочка з домотканого полотна. Вишивали її в тюрмі Іванна та Марія Легети з села Рай. Енкаведисти вбили сестер. Вчительку Іванну Різник з Нараєва закатували, коли їй було 26 років, Ольгу Фортуну – у 20 літ, бережанську гімназистку Мілю Фігурську з розкішною косою – коли їй ще не виповнилось і 18-річчя.

Одна з особливостей музейної камери – старі двері, яким уже більше 100 років. На дверях – два віконечка: верхнє використовували наглядачі, а через нижнє давали в'язням харчі.

Вражають записи в музейній книзі відвідувань. „Вдячний побратимові О. Гуменюку за допомогу ознайомитися з кімнатою-музеєм політв'язнів комунізму", – записав Герой України Євген Пронюк. Зворушливі слова залишили члени обласного Товариства дітей політв'язнів і репресованих.

Дзвони пам'яті про муки і страждання українських патріотів лунатимуть завжди!

Тетяна Бударх

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

НОВІ ВИДАННЯ

Безсмертя життя – в любові

Видано українською мовою усі 164 сонети Віліяма Шекспіра у перекладі Олеся Дудина.

Поет-перекладач Олесь Дудин.

Уже 15 років я плекаю мрію особисто потиснути руку Олесеві Дудинові. Я мешкаю все життя на сході України, в Дніпропетровську, а він – на заході, у невеличкому місті Ходорові поблизу Львова, і усі ці роки, коли мені доводилося бувати у Львові на конференціях, семінарах та інших заходах, О. Дудина я там, на жаль, не зустрічав.

З О. Дудином я познайомився не особисто, а, як кажуть, „заочно", прочитавши три його книжки „Воскресіння душі", „Карооокий зайчик" та „Поет в Безмір".

Перша, що була видана 1995 року, містила роздуми автора про долю України, його оцінку історій „провин і зрад", з яких у перші роки Незалежности народжувався „мудрий клекіт прозріння". Друга книга, що побачила світ того ж року, – зовсім іншого пляну. Це віршовані твори для дітей і про дітей, присвячені власному синові О. Дудина, тоді ще зовсім малому дошкільняті. Третя книга, 1999 року, – це величезна (400 стор.) збірка поезій різноманітних жанрів: 21 поема; понад 20, як їх називає сам автор, „прозових поезій"; сім поетичних циклів та шість реквієм.

Прочитавши із захватом останню з цих книжок, я опублікував в Україні відгук на поетичну творчість О. Дудина, з яким той ознайомився, і з того розпочалося наше багаторічне дружнє листування. У липні цього року я отримав довгоочікувану четверту книгу О. Дудина – „Сонети", що містить переклад 164 шедеврів Віліяма Шекспіра.

Поетичну творчість О. Дудина слід розглядати як філософську. Для її загальної характеристики я б вибрав такі ключові слова: вічність, добро, любов, смерть, творчість. Навіть серед суто „дитячих" віршів можна несподівано зустріти таку квінтесенцію сприйняття кохання:

Світилося світло, і сяяло око
Безмірної чаші буття...
А літо стояло високо –
Розпечене почуття!

Народився О. Дудин 1939 року в Ходорові. Нарекли його Олександром на честь хресного батька – підстаршини Української Галицької Армії, котрий брав участь у поході на Київ у 1919-1920 років і був нагороджений урядом Української Народної Республіки медалею „Залізний хрест". І то є знаковим у долі О. Дудина, що свій щонайперший вірш „Зима надворі", написаний 1956 року, ще коли він був школярем, юний автор присвятив саме дідові Теодорові, котрий 1914 року пішов на Першу світову війну і не повернувся з російського полону.

Після закінчення школи О. Дудин вступив на філологічний факультет Львівського університету і, хоч вчився на українському відділенні, усе ж цікавився новітніми досягненнями світової філософії, математикою та теоретичною фізикою. Так зформувався як непересічна особистість. Якщо людина народжена обдарованою, то її талановитість виявляється у багатьох аспектах. О. Дудин, не докладаючи, як він каже, особливо великих зусиль, опанував 16 мов! А працював шкільним вчителем у Івано-Франківській та Львівській областях, викладаючи українську та англійську мови. Свої поетичні твори спочатку публікував у місцевих газетах, потім – у часописі „Літературний Львів".

О. Дудин, як член Національної спілки письменників України, завжди бере активну участь в національно-демократичних заходах, які проводять на Львівщині. На переконання О. Дудина, „життя – це вічне стремління людини до пізнання себе і світу через пізнання добра і зла, а вже через них – істини і Бога".

Поет захопився В. Шекспіром багато років тому. З великою професійною прискіпливістю ставився він до кожного вислову, до кожного слова, до кожного художнього образу В. Шекспіра, перекладаючи, як поет, безпосередньо з текстового оригіналу. Страждав тижнями, поки не знаходив щонайточнішого українського відповідника до того, що було написано геніяльним англійцем 400 років тому.

Про титанічність праці може свідчити й те, що передмову до майбутнього видання О. Дудин написав ще 16 липня 1986 року, тобто понад 20 років тому. Вже у ті далекі роки він збагнув глибинну сутність шекспірових сонетів: „Люби добро, – й залишишся навічно", тому й назвав свою передмову „Сонети Шекспіра – поезія любови і життя".

В СРСР найдосконалішим перекладом сонетів вважалася праця Самуїла Маршака (154 сонети російською мовою), яка увійшла до восьмитомного повного зібрання творів В. Шекспіра (Москва, 1960 рік, видавництво „Іскусство").

Дуже добрим перекладом тих же 154 сонетів українською мовою була праця відомого літератора українського походження Ігоря Костецького (1913-1983), видана окремою книгою „Шекспірові сонети" 1958 року в Мюнхені видавництвом „На горі". Особливістю того видання були докладні літературознавчі дослідницькі примітки до кожного сонета.

І от тепер тримаємо в руках працю О. Дудина, який настільки полюбив Шекспіра, настільки „вріс у нього", що став – через чотири століття – наче побратимом генія. Бо, що особливо важливо, О. Дудин не створював миттєві імпресії, а глибоко досліджував кожен рядок, кожне слово кожного сонету. А ще – зберіг образність і мудрість В. Шекспіра, дотримавшись точности форми сонету.

В. Шекспіра знає усе людство переважно як автора геніяльних драматичних творів. Дуже мало достеменних біографічних відомостей про нього. І щонайменше відомо про внутрішній світ В. Шекспіра, про його світогляд і відчуття, як сина своєї матері, як закоханого юнака, як громадянина. І виявляється, більше за все із цих царин буття геніяльного поета можна дізнатися саме з його сонетів.

Як на мене, О. Дудинові вдалося створити такі переклади, які правдиво і толерантно розкривають В. Шекспіра саме як людину. А будь-якій великій особистості притаманні не лише великі думки, але і великі відчуття, і великі фантазії, і великий сум кохання:

Твоя любов – не так велична,
Як та, що десь мою уяву будить,
Любов правдива...
Потомлений всім тим,
жадаю смерті,
Аби моя любов жила в безсмерті.

Обкладинка книги „Сонети Віліяма Шекспіра".

Так, В. Шекспір своєю творчістю справді став безсмертним. А для України переклади В. Шекспіра гідно долучаються до безсмертя високої творчости.

Сонети видало у Львові видавництво „Сполом". Книга має 184 сторінки, кожен сонет подано двома мовами: англійською та українською. Для придбання книги треба звернутися до О. Дудина за адресою: вул. Грушевського, 59, Ходорів, Жидачівський район, Львівська область, 81750, Ukraine.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Ірина Шинкарук: „Хочу показати світові Україну"

Ірина Шинкарук не вперше приїхала до США, хоча була тут досить давно – в 1999-2000 роках. Ініціятором теперішнього приїзду став прекрасний музикант Анатолій Сандал, котрий вже багато років живе у Чикаґо. Дев'ять років тому вона приїжджала на запрошення української церкви та громади у Чикаґо. Залишилися надзвичайно приємні враження. Того разу, крім концертів, було багато зустрічей і цікавих знайомств.

За ці роки вийшло кілька нових музичних дисків: „Іду до вас", „Відчуваю", „Це моя і твоя Україна", які будуть представлені на концертах.

Вийшло дві збірки поезій, а нещодавно побачила світ авдіозбірка поезій „Міра". Цікавинкою було те, що запис диску відбувався в Криму, безпосередньо на винному заводі „Масандра", в унікальній та неповторній царині творення вишуканих напоїв.

Протягом останніх чотирьох років І. Шинкарук працювала над проєктом, який зараз складається з двох частин: альбому сольоспіву „Миро" та альбому народних пісень в сучасній обробці „Пливе човен". На концертах звучатимуть композиції з цих альбомів.

І. Шинкарук приїздить на запрошення Інституту суспільного розвитку, особисто президента інституту Михайла Казаренка, які започаткували перший слов'янський фестиваль „Сорочинський ярмарок в США". Сольний її концерт відбудеться на фестивалі 26 вересня.

„Миро" – це своєрідна музична фреска, в якій кожна нова пісня записана не в студії, а в різних куточках України – місцях цікавих історично, енерґетично й акустично. Наприклад, на Божій горі поблизу Почаєва, усередині греблі Дніпрогесу, в Кременці – на козацькому цвинтарі, де на могилах козаків-характерників лежать кам'яні бандури, у давньому храмі біля Підгорецького замку, в кримських підвалах Масандри; в Херсоні — у соборі св. Катерини, у Києві – в цеху складання літаків заводу „Авіянт"...

І. Шинкарук говорить: „Дуже хочеться показати світові Україну – мудру, живу, містичну землю з великою історією".

У репертуарі І. Шинкарук багато народних пісень, які зазнали певного „осучаснення", оскільки співачка і „пропустила кожну пісню крізь себе".

18 червня цього року указом Президента України І. Шинкарук присвоєно звання Заслуженої артистки України. Через три тижні після цього вона отримала почесну відзнаку „Суспільне визнання" як учасниця міжнародного проєкту „Україна в ІІІ тисячолітті. Навесні разом з батьком Володимиром Шинкаруком стала лавреатом премії ім. Івана Огієнка, минулого року була відзначена у Національному рейтинґу „Мистецький олімп України".

І. Шинкарук охоче допомагає іншим: разом з продюсером Олександром Потьомкіним проводить майстер-кляси в реґіонах з можливістю запису на студії. Результатом став вихід у світ кількох дисків.

Про себе І. Шинкарук говорить: „В першому періоді творчого життя я, напевно, була свічкою, потім – птахом, а зараз, сподіваюся, – плянета, яка хоче дарувати життя. Хочу, щоб ліс птахами тьохкав, щоб озеро сяяло, щоб люди сміялися.

Я захлинаюся життям,
Я захлинаюсь сонцем, небом,
Я захлинаюсь почуттям,
Яке народжене для тебе.

Степан Слуцький,
Ню-Йорк

РЯДКИ ПОЕЗІЇ

Єднаймося

Чому так тяжко поєднатись
Так важко під одним хрестом
Одні молитви Богу слати
Щоб Він нас всіх дарив добром

Щоб була єдність в церкві в хаті
А правда щоб не була сном
Щоб завжди була одна святість
Над нашім містом і селом

З'єднавшись станемо багаті
Бо всім нам один батько матір
І рідне небо за вікном
В мирі родина за столом
А всі думки стануть крилаті
Над Сяном і там над Дніпром.

19 серпня 2008 року

Явожно

В Явожні
Всі молитви
Стануть порожні
Якщо ми
Якщо наші сини
Наші внуки
Свою побожність
Залишимо у снах
Час розпуки
Гріха час
Біля нас
Килим ненависті розстелить
Чужі ангели
Свою велич
Поставлять на брехні
А наші пісні
Забуті будуть
Народ осудить
І Бог осудить
Хто блудить
Вони
Чи ми.

7 вересня 2008 року

Василь Шляхтич,
Зелена Ґура, Польща

На стежках...

(Продовження зі стор. 5)

гресмени отримували інформацію про становище в Україні. 24 січня 1917 року конґресмен Дж. Ґеміл вніс резолюцію № 350 до Палати Представників, згідно з якою Президент мав призначити „Український День" в Америці.

Обидві палати американського Конґресу підтримали крок допомоги „жертвам війни на українських землях". Того ж дня Президент Америки В. Вільсон прийняв о. П. Понятишина, який в свою чергу розповів про долю мільйонів русинів-українців. 30 січня 1917 року о. П. Понятишин вислав листа-подяку Президентові від українців США за його миролюбну заяву, виголошену в Сенаті США у справі поневолених народів. 21 квітня 1917 року в Америці було проведено „Український день", під час якого, на заклик Президента США, люди складати пожертви на допомогу українцям. Збірка дала 84,467 дол.

При підготуванні тексту резолюції українські провідні діячі вперше поруч із словом „Ruthenian" додали „Ukrainian". „Ми здавали собі добре справу з того, що треба було вводити в життя термін „Ukrainian", як назву для нашого народу, і що саме траплялася добра нагода вкласти згаданий термін в урядову прокламацію американського Президента", – згадував о. П. Понятишин. Присутньому на авдієнції д-рові Володимирові Сименовичеві з Чикаґо було переслано перо Президента В. Вільсона, яким він підписав відозву 17 квітня 1917 року. Як музейний експонат, перо американського президента засвідчує перед відвідувачами Українського Національного Музею в Чикаґо майже столітню історію співпраці Америки з Україною через її синів, перших послів українства.

Незважаючи на труднощі, пов'язані зі вступом США у війну, Український Народний Комітет виявив велику активність щодо підтримки рідного краю. Еміґранти-українці рішуче протестували проти окупації Польщею Східньої Галичини.

Особливо зросла активність діяспори в період підготування до Паризької мирної конференції, яка вирішувала долю народів Европи. Під впливом о. П. Понятишина 13 грудня 1918 року конґресмен Дж. Ґеміл вніс резолюцію № 369 в Палату Представників, щоб американські представники домагалися незалежности українських земель, що перебували під Австро-Угорщиною та Росією.

Делеґації на чолі з о. П. Понятишиним активно працювали у Вашінґтоні й за підтримки групи членів конгресу в грудні 1918 року провели переговори з державним секретарем Робертом Лансінґом щодо визнання незалежности України.

Коли В. Вільсон від'їжджав у Париж на мирну конференцію, йому вручили меморандум щодо української проблеми. Українці закликали В. Вільсона бути на „мировім конгресі оборонцем прав українського народу". Загалом він прихильно поставився до української проблеми, в цей час його позиція відрізнялася від ставлення до України з боку керівників Франції та Великобританії. Українців США представляли у Парижі член УНК Кирило Білик і конґресмен Дж. Ґеміл.

Незважаючи на дипломатичну поразку, для українців діяспори спільна праця з урядовими делеґаціями УНР і ЗУНР сприяла консолідації зусиль в інтересах поневоленого рідного краю.

На початку 1919 року у Вашінґтоні було створено Українське інформаційне бюро. Діяльність українців давала певні результати: окремі політики, серед них майбутній президент Франклін Делано Рузвельт, заявляли, що Україна має бути незалежною державою – поряд з Литвою, Латвією, Естонією, Фінляндією, які після розпаду Російської імперії здобували державний суверенітет.

Священик о. П. Понятишин продовжував надсилати листи в справі оборони України і українців. Він адресував листа Національній Католицькій Допомоговій Раді, повідомляючи про те, що польська влада знущається над 4 млн. українців-католиків, ув'язнила майже 200 священиків, інтернувала Митрополита Шептицького, не допускає допомогових акцій.

У наступному листі отець написав про те, що переслідування українців греко-католиків поляками гірші від тих, що їх терпіла Україна від татар і турків. „Всі три греко-католицькі семінарії закрито, їх приміщення зайняло польське військо. Багатьох священиків, серед них відомого композитора Остапа Нижанківського та старенького 72-річного о. Подляшецького поляки замучили на смерть. Перемиського єпископа Йосафата Коциловського група польських вояків зневажала в його палаті, погрожуючи розстріляти, як пса... Насилування селянських дівчат польським вояцтвом є на порядку денному, а греко-католицьких церков вважають як стаєнь для коней... Все те, – закінчує автор свій лист, - діється тільки тому, що духовенство та вірні греко-католицької Церкви є української національности". О. П. Понятишин сміливо заявляє: „Ті нечувані умовини в Галичині є ганьбою XX ст.".

Великого політичного відголосу набула візита до Канади і США влітку-восени 1921 року Митрополита А. Шептицького. Завдяки старанням діячів діяспори, відбулася його зустріч із Президентом США, Державним секретарем Віліямом Гюзом, а також з міністром торгівлі Гербертом Гувером, який займався організацією допомоги країнам Европи.

Митрополит виявив себе відданим борцем за українську справу, заявивши державним діячам США про помилковість рішення Паризької мирної конференції щодо надання Польщі права на окупацію

(Закінчення на стор. 21)

Екслібриси українських художників

У ч. 34 „Свобода" розповіла про екслібриси київського мистця Георгія Малакова, після чого зацікавлені читачі попросили надрукувати розповідь про книжкові знаки, створені іншими мистцями. Вміщуємо цю розповідь.

Наприкінці XIX ст. екслібрис в Україні остаточно утвердився як окремий вид книжкової графіки. Його розвиткові значною мірою сприяло винайдення фотоцинкографії, що давало можливість виготовляти репродукції великими тиражами, швидко й дешево.

Новий жанр поступово завойовував все ширші кола мистців, що працювали у різних техніках. Такі відомі художники, як Георгій Нарбут, Модест Сосенко, Олена Кульчицька, Леонід Хижинський, Олексій Усачов досконало опанували цей вид мистецтва і з часом створили ряд прекрасних зразків вітчизняного екслібриса.

Особливо високою майстерністю й декоративністю виділяються книжкові знаки, зокрема геральдичні, виконані Г. Нарбутом. Усі вони витримані в суворій графічній манері. Як книжковий графік, Г. Нарбут вважав, що екслібрис не повинен мати тривимірного ілюстративного малюнка: в ньому у найкрасномовніших формах повинні втілюватися декоративність та символіка.

Час диктував глибше вирішення книжкового знака, в якому б зв'язок книголюба з книжкою відбувався не лише формально, через підпис і герб, а й через розкриття індивідуальних рис збирача.

Багато нового в мистецтво екслібриса внесла О. Кульчицька. Великий знавець народної творчости, вона вміло використовувала народну орнаментику й символіку, що надавало її творам виразної графічної мови, поетичного забарвлення. З цього погляду характерний її власний книжковий знак, де художниця зобразила себе бджілкою-трудівницею, що невтомно збирає нектар з квітів народного мистецтва. У цьому символічному малюнкові О. Кульчицька напрочуд образно висловила мету цілого свого життя.

У 1920-1930-их роках в Україні в цій галузі вже працювала досить значна кількість мистців. Більшість художників зверталася до традицій народної творчості, що надало екслібрисам яскравої національної своєрідности, виразної декоративности.

Серед проґресивних майстрів-реалістів, що працювали на західніх українських землях в жанрі екслібриса поряд з О. Кульчицькою плідно творили Ярослава Музика, Михайло Осінчук, Стефанія Гебус-Баранецька та ін.

Крім художників, які систематично освоювали книжковий знак, були й такі, що зверталися до цього жанру лише епізодично. Це – Антон Середа, Василь Касіян, Іван Мозалевський, Іларіон Плещинський, Іван Падалка та ін. Але й їхні твори, переважно високомистецькі як формою, так і змістом, відіграли певну ролю у розвитку вітчизняного екслібриса. Отже, українські графіки 1920-1930-их років підняли мистецтво книжкового знака на досить високий рівень.

У 1927 році вийшла в світ брошура І. Сільванського „Провінціяльний екслібрис", де було схарактеризовано мистецтво екслібриса Одещини та Херсонщини. У 1930 році Київський науковий інститут книгознавства влаштував велику виставку книжкового знака від давнини до сучасности. Почали виходити окремі монографії про майстрів екслібриса.

У повоєнні роки книжковий знак здобув велику популярність серед художників. С. Гебус-Баранецька виконала велику кількість екслібрисів у техніці гравюри по дереву. Найбільш вдалі з них ті, де художниця звертається до мотивів народної творчости. Майстерний рисунок, чітка лінія, впевнений штрих і водночас живописність композиції надають її творам особливої виразности. Інколи художниця застосовує підфарбування аквареллю, що робить їх схожими на мініятюри давніх майстрів.

Василь Стеценко виконував екслібриси на м'яких породах дерева, найчастіше на груші, що дає приємний бархатистий штрих і соковиту чорну пляму. Прикметна риса робіт цього графіка – любовне втілення елементів української народної орнаментики у загальну композицію твору, якого б змісту він не був.

Широка популяризація книжкового знака, з одного боку, заохочувала книголюбів мати свої екслібриси, а з другого – спонукала багатьох художників до праці в цьому жанрі. Зараз уже в кожному художньому центрі республіки є свої майстри книжкового знака.

Працюють вони в різноманітних техніках, серед яких найпоширеніші ліногравюра й дереворит. Застосовуються й такі техніки, як автолітографія, офорт, суха голка, різцева гравюра на міді, гравюра на пластмасі й картоні, шовкографія, тощо.

Виконуються сучасні екслібриси також і в рисунку пером з метою подальшого репродукування їх способом фотоцинкографії.

Андрій В'юник
З книги „Екслібриси українських художників"
(Київ, „Мистецтво", 1977)

Леонід Хижинський. Екслібрис літературознавця Юра Меженка (1926).

Георгій Нарбут. Екслібрис мецената Оскара Гансена (1919).

Василь Стеценко. Екслібрис Павла Вірського (1968).

Ганна Давидович. Екслібрис малярки Стефанії Гебус-Баранецької (1962).

Олена Кульчицька. Екслібрис пластунки Савини Сидорович (1920).

Василь Стеценко. Екслібрис поета Миколи Бажана (1965).

Іван Крислач. Екслібрис поета Дмитра Павличка (1962).

Олена Кульчицька. Екслібрис Олени Кульчицької (1919).

На стежках......

(Закінчення зі стор. 19)

Східньої Галичини. Кілька листів Митрополита Шептицького до апостольського адміністратора о. П. Понятишина збережені у його папці-архіві.

„Якщо ми хочемо в житті мати успіх, правдивий успіх, не питаймо, що нам вигідно, що нам до вподоби, а питаймо, що Бог хоче. Якщо ми підемо Його шляхом, тим, що Він для нас приготував, що Він для нас призначив, то – з однієї сторони – будемо мати успіх у праці, наша праця увінчається гарним плодом, буде корисна для багатьох, а з іншої сторони – ми самі знайдемо задоволення і будемо щасливі", – це слова Патріярха Української Греко-католицької Церкви Любомира Гузара.

І саме таким змістом було сповнене життя о. П. Понятишина. Він говорив, змушував до дії, стукав в усі двері, і вони відчинялися.

СПОРТ

У чемпіонаті з плавання перемогла дружина „Чорноморської Січі“

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – 30 серпня згідно з пляном проводу плавацької ланки Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК) на Союзівці відбулися 52-гі річні змагання з плавання на першість, в яких дружина „Чорноморської Січі“ 21-ий раз здобула трофей клюбового чемпіона. Цим разом нові чемпіони недавньої Української діяспорної олімпіяди мали велику перевагу (127 точок) над збірною Спілки Української Молоді Америки (СУМА), що стала віце-чемпіоном з 92-ма точками.

У змаганнях взяли участь чотири дружини – разом 47 юнаків і юначок, які представили „Чорноморську Січ“, Випані, Ню-Джерзі (26 осіб), СУМА (13 осіб), „Тризуб“, Філядельфія (шість осіб) і Пласт, Клівленд, Огайо (дві особи).

Поруч, на тенісових кортах Союзівки, протягом трьох днів тривали 53-ті річні тенісові змагання на першість УСЦАК.

Плавацька дружина „Чорноморської Січі“, що здобула перемогу в чемпіонаті УСЦАК. В першому ряді крайні зліва – Омелян Твардовський і Марина Ноженко, справа Марійка Бокало – провідниця змагань.

Спільна церемонія відкриття змагань відбулася 30 серпня на терені басейну. Її відкрив ланковий УСЦАК з тенісу Юрій Савчак, який був провідником турніру. Привітавши учасників змагань і гостей, він запросив до слова ланкову УСЦАК з плавання Марійку Бокало, яка теж привітала усіх присутніх.

Від управи УСЦАК пресовий референт Омелян Твардовський привітав провід і учасників змагань, подякував УНСоюзові за встановлені медалі та трофеї для переможців і закінчив закликом до присутніх заохочувати своїх дітей до фізичної культури і спорту.

Від УНСоюзу з вітанням виступила членка Екзекутиви, касир Рома Лісович, яка проголосила ігри відкритими. Після піднесення прапорів США, України і Канади при виконанні національних гимнів, почалися змагання.

Після змагань, відбулася церемонія вручення переможцям медалів, а чемпіонові – трофею.

Проведення змагань виконав провід у складі М. Бокало, Івана Макара, Романа Гірняка, Мирона Олесницького, Таїси Бокало-Ґеґарт, Марусі Макар, Христини Пітерс. Суддями були Влодко Мосюрак, Микола Процюк, Петро Процюк, Тарас Козак, Анґоліна Козак, Софія Качор, Орест Лебедь, Наталія Джірарді, Катерина Ольховецька, Юрій Оришкевич.

Омелян Твардовський

Підсумки чемпіонату УСЦАК

1. „Чорноморська Січ“	– 219 точок
2. Збірна СУМА	– 92 точки
3. „Тризуб“, Філядельфія	– 47 точок
4. Пласт, Клівленд	– 30 точок

Висліди змагань з плавання

Хлопці 10 років і молодші
25 м. вільним стилем:
1. Марко Мікута („Ч. Січ“) – 26.1
2. Антоній Напреєв („Ч. Січ“) – 40.69
50 м. вільним:
1. М. Мікута – 1:02.20
2. А. Напреєв – 1:36.89
25 м. горілиць:
1. Олесь Поліщук („Ч. Січ“) – 26.11
2. М. Мікута – 39.58
25 м. грудним:
1. О. Поліщук – 22.61
25 м. метеликом:
1. О. Поліщук – 22.61
Хлопці-гінці 10 років і молодші
4х25 м. – 1:50.72 (О. Поліщук, А. Непреєв, М. Мікута, Т. Сенторе)
Дівчата 10 років і молодші
25 м. вільним:
1. Аня Оришкевич (Пласт) – 19.09
2. Аріянна Сенторе („Ч. Січ“) – 20.92
3. Олександра Лемеха („Ч. Січ“) – 21.03
50 м. вільним:
1. Ніна Оришкевич (Пласт) – 33.50
2. А. Лемеха („Ч. Січ“) – 47.87
3. Юля Паславська („Ч. Січ“) – 1.00.53
25 м. горілиць:
1. А. Сенторе – 23.13
2. А. Оришкевич – 24.33
3. Софія Поліщук („Ч. Січ“) – 26.19
25 м. грудним:
1. Н. Оришкевич – 19.86
2. А. Оришкевич – 27.19
3. С. Поліщук – 27.76
25 м. метеликом:
1. Н. Оришкевич – 16.33
2. С. Поліщук – 29.43
Дівчата-гінці
4х25 м – 1:41.43 („Ч. Січ“) – С. Поліщук, М. Лопатинська, А. Лемеха, Ю. Паславська
Хлопці 11-12 років
25 м. вільним:
1. Петрик Чопівський („Ч. Січ“) – 15.34
2. Олександер Зелез (СУМА) – 16.33
3. Микола Мосюрак (СУМА) – 16.68
50 м. вільним:
1. Павло Козак („Ч. Січ“) – 33.53
2. П. Чопівський – 34.09
3. А. Зелез – 36.52
25 м. горілиць:
1. Дарик Джірарді („Ч. Січ“ – 21.55,2
2. М. Мосюрак – 22.75
25 м. грудним:
1. П. Козак – 20.56
2. О. Зелез – 20.69
3. П. Чопівський – 22.29
25 м. метеликом:
1. М. Мосюрак – 18.34,2
2. П. Козак – 18.89
3. Стефан Олесницький („Ч. Січ“) – 20.37
Хлопці-гінці 4х25 м.
(комбінована дружина „Ч. Січ“ – СУМА) – 1:09.41 (О. Поліщук, С. Олесницький, О. Зелез, М. Мосюрак)
Дівчата 11-12 років
25 м. вільним:
1. Амілія Данович-Кахникевич („Ч. Січ“) – 15.0
2. Катерина Ноженко („Ч. Січ“) – 17.33
3. Аля Тенюк (СУМА) – 18.03
50 м. вільним:
1. А. Данович-Кахникевич – 32.66
2. Христина Гудима (СУМА) – 1:15.97
25 м. грудним:
1. К. Ноженко – 21.46
2. А. Тенюк – 23.57
3. Х. Гудима – 31.85
25 м. метеликом:
1. А. Данович-Кахникевич – 16.15
2. К. Ноженко – 18.70
3. А. Тенюк – 23,90
Дівчата-гінці
комбінована дружина – „Ч. Січ“ (Пласт) – 1.11-03 (А. Данович-Кахникевич, А. Онишкевич, Н. Онишкевич)
Хлопці 13-14 років
50 м. вільним:
1. Маркіян Блажейовський („Ч. Січ“)– 39.35
2. Роман Мельник („Тризуб“) – 39.86
3. Адріян Тенюх (СУМА) – 46.20
50 м. горілиць:
1. Р. Мельник – 56.42
50 м. грудним:
1. М. Блажейовський – 46.89
2. Р. Мельник – 56.70
50 м. метеликом:
1. М. Блажейовський – 53.46
Дівчата 13-14 років
100 м. змінним:
1. Леся Олесницька („Ч. Січ“) – 1:22.87
2. Андрея Зелез (СУМА) – 1:36.27
3. Ліда Апостолюк (СУМА) – 1:36.67
50 м. вільним:
1. Л. Олесницька – 31.34
2. Каміля Бобяк (СУМА) – 31.68
3. Л. Апостолюк – 36.72
100 м. вільним:
1. К. Бобяк – 1:15.23
2. А. Зелез – 1:24.42
3. Каріна Гудима – 1:41.69
50 м. горілиць:
Л. Апостолюк – 47.26
50 м. грудним:
1. А. Зелез – 47.24
2. К. Гудима – 50.77
3. Меліса Філіпс („Ч. Січ“) – 53.0
50 м. метеликом:
1. Л. Олесницька – 37.10
2. К. Бобяк – 37.55
Хлопці 15 і старші
100 м. змінним:
1. Григорій Фат („Тризуб“) – 1:04.56
2. Василь Макар („Ч. Січ“) – 1.08.70
3. Лук Курилук (СУМА) – 1:12.93
50 м. вільним
1. Марко Макар („Ч. Січ“) – 27.53
2. Роман Ольховецький („Тризуб“) – 28.44
3. Джої Білкайрус („Ч. Січ“) – 28.83
100 м. вільним:
1. Л. Курилук – 1:02.59
2. М. Макар – 1:02.65
3. Дж. Білкайрус –1:03.03
50 м. грудним:
1. М. Макар – 37.01
2. Василь Столяр (СУМА) – 38.08
3. Олександер Норджерія („Ч. Січ“) – 46.27
50 м. метеликом:
1. Г. Фат – 28.20
2. В. Макар – 28.62
3. А. Ольховецький („Тризуб“) – 36.75
Гінці 4х50 м
1. „Ч. Січ“ – 2:18.57 (В. Макар, В. Макар, М. Блажейовський, Дж. Білкайрус)
2. „Тризуб“ – 2:21.38 (Г. Фат, Х. Фат, Р. Ольховецький, А. Ольховецький)
3. СУМА – 2:39.62 (Л. Курилук, В. Столяр, Д. Апостолюк, А. Неджерія)
Дівчата 15 років і старші
100 м. змінним:
1. Христина Фат („Тризуб“) – 1:26.15
2. Богданна Столяр (СУМА) – 1:33.27
50 м. вільним:
1. В. Мосюрак (СУМА) – 31.1
2. Х. Фат – 33.97
3. Леся Чопівська („Ч. Січ“) – 36.67
100 м. вільним:
1. М. Филипс („Ч. Січ“) – 1:33.27
50 м. горілиць:
1. Вікторія Мосюрак – 37.71
2. Л. Чопівська – 44.20
3. Б. Столяр – 46.82
50 м. грудним:
1. Л. Чопівська – 54.90
50 м. метеликом:
1. Х. Фат – 39.52
Гінці 4х50 м:
1. СУМА – 2:29.92 (В. Мосюрак, Б. Столяр, А. Зелез, С. Бобяк)
2. „Ч. Січ“ – 2:57.06 (Л. Чопівська, М. Филипс, К. Ноженко, Л. Олесницька)

СПОРТ

Змагання з тенісу на першість УСЦАК

Юрій Савчак

КЕРГОНКСОН, Нью-Йорк. – 30-31 серпня на тенісових кортах Союзівки відбувся 53-ий річний чемпіонат з тенісу Української спортової централі Америки і Канади (УСЦАК). Змагання відбулися тільки в поодиноких грах (синґлах) в 11 групах жінок, чоловіків, дівчат, юнаків і в групі з одною програною грою.

Змагалися тенісисти не тільки за звання чемпіонів УСЦАК, але й за чаші, котрі кожного року встановлює Український Народний Союз, перехідні чаші імені інж. Богдана Рака, Ярослава Рубля, д-ра Володимира Гука, д-ра Петра Харука і Константина Беня, грошові стипендії. Вже понад 25 років Іван Гинянський, власник фірми „Winner Ford Group" Вільмінґтону, Делавер, дарує молодим переможцям стипендії, котрі одержувачі повинні вжити на тенісовий вишкіл чи виряд. Цього року було встановлено 15 стипендій в загальній сумі 3,700 дол.

Господарем змагань вже 53-ий раз був Карпатський лещетарський клюб (КЛК), а організаторами та проводом змагань була тенісова ланка УСЦАК в особах Юрія Грабця, Івана Дурбака і Юрія Савчака – ланкового і провідника змагань.

Відкриття тенісових і плавацьких змагань відбулося 30 серпня. Ю. Савчак і ланкова плавання Марійка Бокало привітали змагунів і численних гостей. Привіт від УСЦАК висловив Омелян Твардовський. Після піднесення прапорів і виконання гимнів США, Канади і України, касир УНСоюзу Рома Лісович відкрила змагання.

В турнірі було розіграно 47 індивідуальних мечів. Змагалися 40 осіб.

В групі жінок 15-літня Оленка Олесницька з Нью-Джерзі перемогла у фіналі 18-літню Адріяну Ковч з Конектикату вислідом 6:3, 6:3. Щоб дійти до фіналу, О. Олесницька перемогла у чверть фіналі Олесю Фотій з Канади (6:0, 6:1), а вийшла до фіналу без гри, коли торішня чемпіонка Анна-Марія Шумська не з'явилася на змагання. А. Ковч у чверть фіналі перемогла Світлану Ґолець з Конектикату (6:0, 6:4), а у пів фіналі – Вікторію Куріцу з Ілиной (6:1, 6:4). О. Олесницька також здобула золоту медалю в групі дівчат на Український діяспорній олімпіяді. Ці самі фіналісти зустрілися в групі старших дівчат і О. Олесницька знову перемогла А. Ковч вислідом 6:0, 7:5. У пів фіналах групи А. Ковч перемогла О. Фотій а О. Олесницька – В. Куріцу. У чверть фіналі групи, О. Фотій виграла з Амілією Данович з Нью-Йорку (6:4, 6:3), а В. Куріца перемогла її молодшу сестру Ларису Данович. Сестри Дановичі розіграли між собою фінал молодших дівчат і старша А. Данович виграла у сестри 6:2, 6:4.

В групі чоловіків втретє в історії турніру чемпіоном став Денис Чорній зі штату Нью-Йорк. У фінальних змаганнях він переміг молодого змагуна Миколу Стройника також зі штату Нью-Йорк вислідом 6:1, 6:2.

Д. Чорній часто змагається на Союзівці і, крім чемпіонатів УСЦАК, виграв багато інших турнірів. Він був першуном УСЦАК-Схід понад 10 разів і з партнерами вигравав чемпіонати дублів і мішаних дублів. Його противник М. Стройник виграв золоту медалю на Український діяспорній олімпіяді в групі чоловіків і був першуном УСЦАК-Схід останні два роки.

У півфіналах Д. Чорній переміг Юрія Переяславського з Нью-Йорку (6:2, 6:3), а М. Стройник – Давида Нафріландера з Союзівки вислідом 6:3, 6:7, 6:3. У чверть фіналах М. Стройник виграв у молоденького Гриця Олесницького, брата О. Олесницької (6:1, 6:1), Д. Нафріландер – у Дмитра Підвисоцького з Мейн (6:2 6:2), а Ю. Переяславський переміг Адріяна Бирка з штату Нью-Йорк (6:1, 6:0).

Юнаки змагалися в трьох вікових групах. В найстаршій групі – віком 18 років і молодших 14-літний Г. Олесницький здобув перше місце, перемагаючи у фіналі Павла де Васала з Пенсильванії вислідом 6:1, 7:5. У півфіналі він виграв у А. Бирка (6:4, 6:2).

В групі 14 років і молодших Г. Олесницький теж став чемпіоном, побиваючи у фінальних змаганнях Джорджа Підвисоцького з Мейн (6:1, 6:4). У пів фіналах Г. Олесницький переміг Адама Осціславського, а Дж. Підвисоцький – Романа Стащишина – обидва з Нью-Джерзі. У чверть фіналах хлопців 14 років і молодших А. Осціславський переміг Андрія Радзіка (6:3, 5:2), Р. Стащишин – Ореста Пиндуса (7:6, 6:4), і Дж. Підвисоцький – Олівера Черника з Нью-Йорку (6:0, 6:3).

11-літний О. Черник виграв в групі наймолодших хлопців, коли переміг у фіналі А. Осціславського (7:6, 6:2). У півфіналах О. Черник виграв у А. Радзіка, а А. Осціславський – у Р. Стащишина.

Старші чоловіки змагалися в трьох вікових групах. Микола Наливайко з Пенсильванії переміг у фіналі Юрія Вальчука з Нью-Джерзі, здобуваючи вже другий рік за порядком чемпіонат групи чоловіків 35 років і старших.

Іван Дурбак, багаторазовий чемпіон на турнірах УСЦАК, переміг М. Наливайка у фіналі групи чоловіків 45 років і старших вислідом 1:6, 6:0, 6:2, здобуваючи ще один чемпіонат УСЦАК.

(Продовження на стор. 25)

Чемпіони і фіналісти турніру з нагородами, провід змагань і Рома Лісович, касир УНСоюзу.

Переможниця жіночої групи Оленка Олесницька (посередині) і фіналістка Адріяна Ковч з представником КЛК Іваном Дурбаком.

Переможець у наймолодшій групі хлопців Олівер Черник (справа) і фіналіст Адам Осціславський одержують стипендії „Winner Ford Group" і чаші УНСоюзу від тенісової комісії.

Дворазова чемпіонка Оленка Олесницька (посередині) і фіналістка Адріяна Ковч (зліва) одержують нагороди від Юрія Грабця, Петрусі Савчак та Івана Дурбака.

Іван Дурбак (посередині) з чашею д-ра Володимира Гука і Микола Наливайко (зліва), переможець і фіналіст групи чоловіків 45 літ і старших одержують нагороди від Роми Лісович і Юрія Савчака.

СПОРТ

Змагання з тенісу...

(Продовження зі стор. 24)

У півфіналах групи, І. Дурбак виграв у Івана Шваника з Лонг-Айленду (6:1, 6:1), а М. Наливайко – у Юрія Петрикевича з Конектикату (6:3, 6:2).

Одним з кращих мечів турніру були чвертьфінальні змагання між Ю. Вальчуком і Ю. Петрикевичем, котрі Ю. Петрикевич виграв (6:4, 7:6). Ярослав Сидорак з Каліфорнії у групі чоловіків 55 літ і старших у фіналі переміг Ю. Петрикевича (7:6, 6:0), здобуваючи ще один з його багатьох чемпіонатів УСЦАК. У півфіналах Я. Сидорак переміг Ю. Савчака з Філядельфії (6:1, 6:2), а Ю. Петрикевич – Ю. Грабця з Бостону (6:2, 6:2). У чверть фіналах групи Я. Сидорак виграв у Володимира Дзівака з Ню-Джерзі,

(Закінчення на стор. 26)

Фіналістки і півфіналістки серед жінок з чашами УНСоюзу і стипендіями „Winner Ford Group". Зліва: Юрій Савчак, півфіналістки Олеся Фотій і Вікторія Куріца, фіналістка Адріяна Ковч, Юрій Грабець, переможниця Оленка Олесницька і Іван Дурбак.

Переможець в групі чоловіків Денис Чорній (другий справа) з чашою Богдана Рака, фіналіст Микола Стройник (посередині) і півфіналіст Юрій Переяславський (другий зліва) одержують чаші УНСоюзу і стипендії „Winner Ford Group" Юрія Грабця, Романа Ракочого і Роми Лісович.

Гриць Олесницький (посередині), переможець серед хлопців 18 і 14 років, фіналіст серед хлопців 18 років (другий зліва) Павло де Васал і фіналіст серед хлопців 14 років Джордж Підвисоцький (другий справа) одержують чаші УНСоюзу і стипендії „Winner Ford Group" від Роми Лісович та Романа Ракочого.

Презентація нагород в молодшій групі дівчат. Зліва: Юрій Грабець, Амілія Данович, Юрій Савчак, Лариса Данович і Іван Дурбак.

Переможцеві турніру з одною програною грою Дмитрові Підвисоцькому (другий справа) і фіналістові Володимирові Дзіваку вручають нагороди УНСоюзу Юрій Грабець і Іван Дурбак.

Зліва: Роман Ракочий та члени проводу турніру Юрій Грабець і Іван Дурбак вручають чашу д-ра Петра Харука і чаші УНСоюзу чемпіонові серед чоловіків 55 літ і старших Ярославові Сидоракові (посередині) і фіналістові Юрієві Петрикевичу (справа).

ФУТБОЛ

Чемпіонату світу-2010 : збірна України – попереду

11 вересня збірна України здобула другу перемогу у відбірковій кампанії до Чемпіонату світу 2010 року. Вона поділяє перше місце в групі із збірною Англії, яка після виїзної перемоги над хорватами також має в активі максимальну кількість точок.

У змаганнях в Алма-Ати з командою Казахстану господарі гідно протистояли українській команді, проте українцям вдалося піти на перерву, ведучи в рахунку. Вже в доданий арбітром час Андрій Шевченко вдало зорієнтувався в карному майданчику і послав м'яча точно в кут воріт господарів.

Казахам вдалося відіграти один м'яч. Але за 10 хвилин до закінчення зустрічі Сергій Назаренко встановив остаточний рахунок, точним ударом відправивши третій м'яч до воріт суперника. Свій наступний матч українці проведуть 11 жовтня, коли до Харкова приїде збірна Хорватії.

Календар змагань команд України в Лізі чемпіонів Европи

Київська команда „Динамо“

17 вересня	– „Динамо“ - „Арсенал“
30 вересня	– „Фенербахче“ - „Динамо„
21 жовтня	– „Порту“ - „Динамо“
5 листопада	– „Динамо“ - „Порту“
25 листопада	– „Арсенал“ - „Динамо“
10 грудня	– „Динамо“ - „Фенербахче“

Донецька команда „Шахтар“

16 вересня	– „Базель„ - „Шахтар“
1 жовтня	– „Шахтар“ - „Барселона“
4 листопада	– „Спортинг“ - „Шахтар“
22 листопада	– „Шахтар“ - „Спортинг“
26 листопада	– „Шахтар“ - „Базель“
9 грудня	– „Барселона“ - „Шахтар“

„Шахтар“ переміг у Швайцарії – 2:1

У вівторок, 16 серпня, донецький „Шахтар“ у змаганні першої тури групового кола Ліґи чемпіонів Европи з рахунком 2:1 переміг на виїзді швайцарську команау „Базель“.

Головний тренер „Шахтаря“ Мірча Луческу на прес-конференції сказав: „Перемога заслужена, ми виступили краще, ніж наші суперники. „Базель“ був сильніший фізично, а ми були сильнішими в технічному і тактичному пляні“. *(„Кореспондент“)*

Паралімпіяда-2008: Україна на четвертому місці

Число нагород на Паралімпіяді-2008

Китай	– 211	(89 золотих, 70 срібних, 52 бронзових)
Велика Британія	– 102	(42, 29, 31)
США	– 99	(36, 35, 28)
Україна	– 74	(24, 18, 32)

ПЕКІН. – За числом медалей станом на 16 вересня збірна України посідала на Паралімпіяді четверте місце після Китаю, Великобританії і США. Збірна Росії була на восьмому місці.

11 вересня українці здобули дві срібні та бронзову медалю. Олександер Петренко посів друге місце у фінальному одиночному заїзді у змаганнях з веслування. Ще одне срібло для України здобув Андрій Калина у змаганнях з плавання на 200 м комплексом. Бронзу здобув Сергій Кліперт на відстані 400 м вільним стилем.

12 вересня українські легкоатлети здобули повний комплект нагород: золото у штовханні ядра виграла Алла Мальчик, яка до того ж встановила новий світовий рекорд. Перше місце з бігу на 200 м серед жінок виграла Інна Дяченко. Вона також встановила новий світовий рекорд у цій дисципліні. Ще одне золото виграв Максим Веракса (це вже третє золото українця) у змаганнях з плавання на 100 м вільним стилем. Він встановив новий світовий рекорд. Друге місце у цьому запливі здобув С. Кліперт. У запливі на 200 метрів комплексом кращим зі світовим рекордом виявився українець Олексій Федина. Бронза також залишилася за Україною – Дмитро Алєксєєв. Срібло у бігу на 100 метрів у Вікторії Кравченко, бронзова нагорода на цій же відстані – в Микити Сеника. Світлана Горбенко стала бронзовою призеркою з стрибків у довжину.

13 вересня Україна здобула три золотих, дві срібних та чотири бронзових медалі. Заслужений майстер спорту України Василь Ліщинський з Донецька виграв змагання з метання диску. Третє місце також посів українець – Олександер Ясиновий.

Золоту нагороду з плавання на 100 м брасом виграв Олексій Федина з новим світовим рекордом. Дмитро Виноградець тріюмфував на відстані 50 м вільним стилем. Він встановив новий світовий рекорд. У змаганнях з плавання на 100 м на спині С. Кліперт здобув срібну нагороду, а М. Веракса і Віктор Смирнов – бронзові. Бронзова медаля за плавання на 50 м батерфляєм (метеликом) дісталася Олені Акопян. Срібну нагороду з бігу на 400 м здобула Оксана Ботурчук.

14 вересня українці здобули дві золотих, три срібних та три бронзових медалі.

Золото має майстер спорту міжнародної кляси Оксана Зубковська у стрибках у довжину. Срібло здобула В. Кравченко з бігу на 200 м.

Золото та бронзу Україні принесли плавці на відстані 50 м вільним стилем М. Веракса і С. Кліперт. Срібло та бронзу у змаганнях з плавання на 100 м на спині здобули О. Федина та Д. Алєксєєв. Срібну нагороду у метанні диску здобув Микола Жабняк. Бронзову нагороду з бігу на 200 м здобув М. Сеник.

15 вересня спортовці України здобули 10 медалей, з них три золотих, дві срібних та п'ять бронзових.

З десяти медалей вісім виборoли українські плавці Ганна Єлісаветська, Ірина Соцька, Д. Виноградець, Дмитро Крижановський, О. Акопян, Ірина Балашова. У естафеті 4x100 м українська збірна у складі Євгена Полтавського, Андрія Калини, Андрія Сироватченка та Тараса Ястремського здобула бронзові нагороди. Сергій Шенкевич виборов бронзову нагороду з фехтування на шпагах. Роман Павлик виборов срібну нагороду з бігу на 200 м.

16 вересня збірна України з футболу стала переможцем ігор: у фіналі вона з рахунком 2:1 перемогла команду Росії. О. Ботурчук принесла Україні срібло з бігу на 200 м.

17 вересня офіційно закінчилися змагання на Паралімпійських іграх в Пекіні.

Останню медалю для української збірної виграв Сергій Шенкевич у фехтуванні на шаблі, який в змаганні за бронзу з рахунком 12:8 переміг француза Марка-Андре Кратере.

В офіційному медалевому заліку збірна України з 74 (24 золотих, 18 срібних, 32 бронзових) нагородами посіла четверту сходинку. *(„Чемпіон“)*

Змагання з тенісу......

(Закінчення зі стор. 25)

Ю. Петрикевич – у Петра Ґолця з Конектикату, Ю. Грабець – у Богдана Кутка з Ню-Джерзі, а Ю. Савчак – в Ігоря Чуми з Канади.

Турнір з одною програною грою виграв Дмитро Підвисоцький, перемагаючи у фіналі В. Дзівака (6:4, 6:1).

Чашею ім. Марії Душник за добру спортову поведінку і поставу провід змагань нагородив О. Фотій з Канади. М. Душник була роками віце-президентом УНСоюзу і також змагалася в усіх тенісових чемпіонатах УСЦАК від 1956 року.

Вручення нагород і офіційне закриття турніру відбулося 31 серпня на кортах Союзівки. Нагороди вручили Ю. Савчак, Р. Лісович, Петруся Савчак, Роман Ракочий, Ю. Грабець, І. Дурбак. Ю. Савчак подякував спонзорам турніру – управі УНС та І. Гинянському за фінансову підтримку турніру, управі Союзівки за співпрацю, Ю. Грабцеві та І. Дурбакові за зразкове проведення турніру.

Промовляли також І. Дурбак від КЛК та Р. Ракочий – один з перших організаторів турніру, найстарший український тенісист світу.

Р. Лісович подякувала всім за участь, попросила підтримувати Союзівку в її новій стадії існування і офіційно закрила тенісову першість УСЦАК на Союзівці.

Переможець в групі чоловіків 35 років і старших Микола Наливайко (посередині) і фіналіст Юрій Вальчук одержали чаші УНСоюзу від членів проводу турніру і Петрусі Савчак.

Олеся Фотій з Канади одержує чашу ім. Марії Душник за зразкову спортову поведінку від Юрія Грабця, Юрія Савчака, Івана Дурбака і касира УНСоюзу Роми Лісович.

Ділимося сумною вісткою, що 10-го серпня 2008 р., на 66-му році життя, нагло відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

СВ. П.

ОЛЕКСАНДЕР СЛОБОДЯНИК

Світової слави концертовий піяніст, нар. 5 вересня 1941 у Києві

У глибокому смутку залишилися:
дружина - Лариса
син - Александер
двоюрідні сетри і брати в Україні:
- Ніна і Тетяна Нестеренко з родинами
- Борис та Ігор Гринюк з родинами
- Євген, Елеонора і Людмила Гайові з родинами
тесті - Теодозій і Любомира Крупи
шваґер - Ярко Крупа з дружиною Карен
численні друзі по світі.

Похоронні відрави відбулися 14-го серпня в церкві Св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Згідно з бажанням Покійного, його прах буде похований на Байковому кладовищі в Києві.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ будуть відправлені СЛУЖБИ БОЖІ

В пятницю, 19-го вересня, год. 6 веч. в церкві Св. Івана Хрестителя, 719 Sanford Ave., Newark, NJ, та в неділю 28-го вересня, год. 11 ранку, в Церкві Св. Івана Хрестителя, 60 North Jefferson Road, Whippany, NJ.

В пам'ять Покійного засновано Фонд ім. Олександра Слободяника, з метою допомоги молодим музикальним талантам. Фондом адмініструє: Nova Artists Inc. (non-profit org.)
138 West Hanover Avenue, Morritown, NJ 07960.

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ (що припадає на 29 вересня 2008) відходу у вічність нашої невіджалуваної і незабутньої МАМИ

СВ. П.

ОЛЕНИ-ЛЕСІ ҐОЙ

з дому СТАНЧАК

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ З ПАНАХИДАМИ

В УКРАЇНСЬКИХ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКВАХ

<u>в Америці:</u>
• у церкві св. Юра в Ню-Йорку, 28 вересня 2008 р.
– Літургія о год. 4:00 по пол.
– Панахида о год. 4:45 по пол.

<u>в Україні:</u>
• у Львові в соборі св. Юра.
• в Отинії у церкві св. Михаїла.

За спокій душі нашої незабутньої МАМИ просять про молитви

засмучені діти: доня – МАРУСЯ
син – ЮРІЙ

„А нам зраженим, у смутку,
Треба далі в життя йти...
Все – з любимим – пережите,
В спогадах ніжно берегти".

Зі збірки поезії Ірини Дибко „По стежинах душі".

КУРІННА СТАРШИНА
10 Куреня УПС „Чорноморці"

в глибокому смутку повідомляє, що наш довголітній член

пл. сен. кер.

д-р ЕРАСТ БУРАЧИНСЬКИЙ

„ПЛИВАКА", ЧМ, ч. 64
ЧОРНОМОРСЬКИЙ ВОВК

відплив в останній рейс дня 11. IX. 2008.

Опечаленій Родині
й Залозі Озера Ірі
складаємо найглибші співчуття.

КУРІННА СТАРШИНА

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБЦІ

СВ. П.

МАРІЇ РУСИНКО

з дому СОТОЦЬКА

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ будуть відправлені 28 вересня 2008 р.

в церквах:
• св. Миколая в Пасейку, Н. Дж.;
• св. Анни у Варрінтон, Па.;
• в Кинашеві, Україна;
• в Аннотолі, Україна.

В глибокому смутку залишились:
муж – ПЕТРО
сини – РОМАН з дружиною
– БОГДАН з донькою
– ОРЕСТ з дружиною і доньками
внучки – ТАНЯ, ТАТЬЯНА і ОКСАНА
сестра – ЛЮБА в Україні
кузини – МИКОЛА й ОЛЕКСАНДЕР
та ближча і дальша родина в Україні.

Приятелів і знайомих про молитви за спокій душі пок. МАРІЇ просить муж ПЕТРО з родиною.